

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2018

İÇİNDEKİLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması **5**

Sunuş Dr. Müren Beykan **7**

2018 Ödüllü Öyküler

Kara İncir Ali Onur Özkan **14**

Görüşürüz Duygu Hatipoğlu **18**

Özel Çocuk Kaan Bayri **25**

2018 Dikkati Çeken Öyküler

Do Si La Ayşe Ezgi Döm **32**

Kukulik Ayşe Simin Yıldırım **39**

Güzel, Adam ve Ben Defne Düzenli **44**

Benim Adım... Demir Alp **51**

Kurşunkalem Eylül Efsun Seferoğlu **60**

Katreler ve Şehirler Nisan Özcan **64**

Yolda Bir Başıma Zeynep Sude Özlen **71**

Zeynep Cemali Öykü Yarışması

Güneşli Kitaplığı'nın 2011'den beri her yıl düzenlediği Zeynep Cemali Öykü Yarışması, sekizinci yılını tamamladı. Çocuk edebiyatımıza birbirinden değerli 8 kitap armağan eden ve veriminin doruğundayken, 2009'da aramızdan ayrılan öykücü Zeynep Cemali'nin anısını yaşatmayı amaçlayan yarışma, ilköğrençliğe adım atan çocukları edebiyata yakınlştırıyor, geleceğin yazarlarının yetişmesine öncülük ediyor.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından da duyurulan Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na, Türkiye genelinde 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri katılıyor. Her yıl değışen seçici kurulları edebiyatımızın önemli isimlerinden oluşan yarışmanın teması, Zeynep Cemali'nin artık birer klasik sayılan roman ve öykü kitaplarından o yıl için seçilen bir cümleye dayanıyor.

Yarışmanın 2018 teması "kararlılık" için öykülere kılavuzluk eden cümle, Cemali'nin okurunu Siyami adlı kedinin peşine taktığı kitabı *Öykü Öykü Gezen Kedi*'den "*Keçi inadı tutan çocuğa laf geçiremeyeceğini anlayınca sustu,*" olarak belirlenmişti. Gençler öykülerini önceki yıllarda kardeşlik, hoşgörü, arkadaşlık, umut, cesaret, adalet ve dayanışma temalarında yazmıştı. ■

Gençler en çok meslek seçme kararlılığında zorlanıyor.

Dr. Müren Beykan

“Düşüşünü diğer dallar yavaşlatmasına rağmen sol kolu yere çarpmanın şiddetiyle incinmiş, bacaklarını taş merdiven çizmiş, üstü başı toz toprak içinde kalmıştı. Kopardığı kara incir ise biraz ileride, yarılmış bir şekilde yerde yatarken, çevresinde dolanan iri, kırmızı karnıcaları davet eder gibiydi, ama Eşref koparmak için bu kadar uğraştığı incirin elinden kolayca kayıp gitmesine göz yumacak biri değildi.”

Bu yılın üç ödülünden birini kazanan Ali Onur Özkan, çocuğun daldaki meyveye ulaşma kararlılığını, ustaların geleneğinde akıcı bir Türkçe'yle işte böyle yazmış. Mersin'den Eylül Efsun Seferoğlu da, Dikkati Çeken Öyküler bölümünde yer alan öyküsünde, benzer bir üslupla, ileri yaşta bile okuma yazma öğrenme kararlılığını dillendirmiş.

“Okurken cümlelerin altında sürüklediği kurşunkalem, ince bir çizgi şeklinde iz bırakıyordu. Kalem gereğinden fazla sıkı kavramış olan eli terlemeye başlamıştı. Kalem yavaşça kitabın arasına bıraktı ve elini elbisesine sürterek kurutmaya çalıştı. Parmakları ağrı-

mişti. 'Bu yaşa kadar elimize kalem mi geçti, olacak o kadar,' diye düşündü."

Gençlerin bu ustaca öyküleri hayran bıraktı seçici kurulumuzu. "Kararlılık" temasını, çeşitli insanlık halleriyle ve hatta hayvanların dünyasında biçimlemişlerdi. Öyküleri, her yıldan farklı olarak, 2017'nin aralık ayında yağmaya başladı Günışığı Kitaplığı'na. Mayıs ayı ortasında yarışmamız, 500'ün üzerinde öyküyle sekizinci kez sonlandı.

"Kararlılık"ı bir öykü kurgusu içinde en iyi anlatmayı başaran öğrenciler bu yıl Çiğdem Sezer, Fadime Uslu, Semih Gümüş, Turgay Fişekçi ve Müren Beykan'ın oluşturduğu seçici kurul tarafından belirlendi. Etkileyici öykülerin arasından, üç gencimizinkiler eşit ödüllendirilmeye hak kazandı:

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu'nun geçen yıl 7. sınıf öğrencisi olan Ali Onur Özkan; Özel Konya Alp Koleji'nin (ODTÜ GVO) geçen yıl 8. sınıf öğrencisi olan Duygu Hatipoğlu ve TED Ankara Koleji'nin geçen yıl 6. sınıf öğrencisi olan Kaan Bayri. Gençlerimizi candan kutluyoruz.

Her yıl olduğu gibi, seçici kurul üyelerinin dikkatini çeken yedi öykü de, bu kitapçığın Dikkati Çeken Öyküler bölümünde yer almaya değer bulundu. Mersin, Eskişehir, Manisa, İstanbul ve Muğla'dan öykü gönderen, yazar adayı bu gençlerimizi de candan kutluyoruz.

Delikanlılar bu yıl "kararlılık" gösterdi ve ilk kez, ödüllerin ikisini birden almayı başardılar. Ancak, devlet okullarından katılım özel okullara yetişemedi. Özellikle 6. sınıfların ilgisi yoğundu. En çok öykü yollayan il-

ler, hep olduğu gibi, İstanbul, Ankara ve İzmir'di. Manisa ve Bursa'dan da gençlerin ilgisi fazlaydı. Bu yıl bir başka ilki daha yaşadık ve 8. yılında yarışmamıza Amasya, Bingöl, Çorum, Hakkâri, Siirt ve Sinop'tan ilk kez öyküler geldi. Sesimizin hiç duyulamadığı Bayburt, Bilecik, Iğdır ve Kırşehir 2019'da bizleri şaşırtacak diye umuyoruz.

Gençler iyi yazmak, dikkat çekecek öyküler oluşturmak için büyük çaba göstermişler yine. En çok da meslek sahibi olmak, bir meslek seçmek konusundaki kararlılığı, bu uğurda ailelerle verilen mücadeleyi yazmışlar. 120 dolayında öykü bu konuyu işlemiş. Bunların 31'inde kahramanımız doktor olmayı, 20'sinde öğretmen olmayı hedefliyor. 13'ünde dansçı ya da balerin, bir başka 13'ünde müzisyen, 11'inde ressam, 3'ünde ünlü bir şarkıcı ve 2'sinde astronot olmaya çabalıyor. Birinde de graffiti sanatçısı olmaya can atan bir kahramanımız var.

Meslek seçimlerinin bazısında, kararlılıkla aşılması gereken engel genellikle fiziksel bir sakatlık olarak işlenmiş. Gençler en çok sporcu olmayı düşleyen karakterler yazmış, onları türlü türlü sakatlıklara uğratmışlar; azimli olmak, hayata tutunmak üzerinden kararlılığı aramışlar. 63 öyküde azimli olmakla, 18 öyküde de inatla kararlılığı iç içe düşünmüşler. 33 öyküde en çok basketçi, futbolcu yazılmış, maçlarda galip gelme ülküsü baş tacı edilmiş. Voleybol, yüzme, atletizm ve kayak da öykülerde hedeflenen başka sporlar olmuş. Ayrıca, 41 gencimiz öyküsünde, bir biçimde spordan söz etmiş.

Yarışmalara hazırlanma ve karşılaşılan sakatlıklar üzerinden kişinin kararlılık sınavını işleyen 30'dan faz-

la öykü okuduk. 35 öyküde de kahraman sakat kaldı, 10'unda bunu aşmayı başardı. Sakatlığın başlıca nedeni trafik kazalarıydı. 52 öyküde ya kahramanımız ya da ailesi trafik kazası geçirdi.

Okul yaşamı sınavlarla dolu geçen gençlerimizin, her tür sınavı önemli bir kararlılık alanı olarak görmesi doğaldı. Sınavda kararlılık üzerine 51 öykü geldi.

Gençlerimiz meslek seçiminde, yarışmalarda ve sınavlarda kararlılığın, çok çok istemenin yeterli olacağını düşünmüş, hatta "kararlılık başarının ta kendisidir" demişler. 44 öyküde "hayallerin peşinden gitmek" gerektiğini dillendirmiş, tutkuyu vurgulamışlar.

Bu arada 15 öyküde, kararlı olmak karar vermekle karıştırılmış, 20 öykü de kararsızlık üzerine kurgulanmış. Hatta çocuğun doğal olarak kararsız oluşu, gençler tarafından çok eleştirilmiş. Belki de, kendi evlerinde duydukları eleştirileri yansıttı genç yazarlar. Özellikle anne ve babaların tutumundaki büyük uçurum, geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yılın öykülerinde de dikkatimizi çekti. Anneler hep destek veren fedakâr kişi, çalışarak çocuklarını okutuyor, üzülüyor ama dıştan belli etmiyor; babalarsa hep asabi ve sert. Sadece 8 öyküde baba şiddeti ele alınmışsa da, 17 öyküde kız çocuğunu okutmama inadında babalar başı çekiyor.

Annesini yitirmiş bir çocuğun dünyası ne olur? "Ağlayan bir bebeğin gözyaşları, küçük bir çocuğun yaladığı dondurmanın akan damlaları, çocuklara gofret uzatan bakkal, televizyon dükkânında televizyonların ekranlarındaki insanlar, ebelemece oynayan çocuklar, ağzında yavrusuna yemek taşıyan kuş, renk renk arabalar ve onların egzozlarından çıkan kara dumanlar... Her şey, her şey donmuştu." Ödüllü gencimiz Kaan Bay-

ri, bu noktadan bakmış anne kaybına ve yaşamın sürmesi gerektiğine ikna ettiği kahramanını duran saati çalıştırmak üzere çok yükseklere sürüklemiş.

Öykülerden, yazarlarına ilişkin gülümseten düşünceler de yansyordu. Örneğin, büyük bir ameliyat geçiren kahramanımız bir haftada hastaneden çıkıp sınavına, sporuna koşabiliyor. Bir yayınevi camına "köşe yazarı arıyoruz" ilanı yapıştırıyor. Liseli bir kız barda şarkı söylüyor. Lokantada çalışan temizlikçi anne, kazancıyla ev alıyor...

44 öyküde kahramanımız fazla yoksulluk içinde, 15'inde de yetimhanedeydi, ancak çoğu öyküden yansıyan iyimserlik, gençlerimizin bu yaşlarda umut dolu olduğunu kanıtıyor ki, dileyelim hepimize bulaşsın.

Hastalık, hele kötü hastalıklar tabii ki üzüntü kaynağı ve hastalıkları yenmek ciddi kararlılık gerektiriyor. 39 öykü çeşitli hastalıklardan söz etmiş, ayrıca 18 kanser (5'i lösemi) konusu işlenmiş. Ancak, 80 öyküde anne baba, 9 öyküde de kardeş kaybı yaşanıyor ki, çoğu -her yıl okuduğumuz gibi- kötü hastalık ya da trafik kazasından.

Konya'dan çıkıp gelen ödüllümüz Duygu Hatipoğlu, hastane yatağındaki bir çocuğun düşle gerçek arasında gidip gelmesini etkili bir üslupla öyküleştirmiş: "Yoğun duyguların arasında birkaç fincan aradım. Buldum ve kavanozu ters çevirdim, içlerini doldurdum. Karnımı deşip çıkan ve dışarı uzanan erik ağacına baktım. Eriklerden birer tane koparıp fincanların içine attım ve bepsiyle oturma odasına döndüm."

Bazılarında gerçeküstü bölümlere rastlasak da gençler genellikle gerçekçi öyküler yazmış. Yalnızca 16 öykü fantastik, 4 öykü de polisiye tadındaydı.

Bu yıl da yabancı isimlerle öykü yazan 10 öğrenciye rastladık. Sadece hayvan kahramanlarla kurgu yapan 5, ağaçları dillendiren 1 gencimiz vardı. Hayvan ve doğa sevgisinin arttığını gözlemlese de, sayıca yeterli olmadığını belirtmek zorundayız.

Bazen sorular, serzenişler ulaşıyor bize, Zeynep Cemali Öykü Yarışması'nı kazanamıyoruz serzenişleri... Edebiyat yarışmalarına katılma sürecinin kendisi bir ödül gibi düşünülmesi gençler söz konusu olduğunda. Kendilerini kendileriyle sınadıkları bir ödül. Bu yıl bütün katılımcılara yollayacağımız dijital sertifika, dilerim yaşamları boyunca gülümseten bir anı olsun hepsi için ve edebiyat yolculuklarını aydınlatsın.

2019 yarışmasının da hazırlıkları tamamlandı. "Yalan" teması gençlerin hayal gücünü uçuracak mutlaka. Ayşe Sarısayın, Mine Söğüt, Murat Yalçın, Tolga Gümüşay ve Müren Beykan'dan oluşan seçici kurulun işi zor görünüyor. Sevgili Zeynep Cemali'nin, *Ankaralı* adlı kitabından seçilen kılavuz cümle, yazmak için çok davetkâr: "Güneş ışınlarıyla uyandığımda, o akşam olanları anımsamaya çalıştım." Yolunuz açık, kaleminiz güçlü olsun gençler! ■

2018 teması

KARARLILIK

"Keçi inadı tutan çocuğa laf geçiremeyeceğini anlayınca sustu."

Zeynep Cemali'nin *Öykü Öykü Gezen Kedi* kitabından tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Çiğdem Sezer
Fadime Uslu
Semih Gümüş
Turgay Fişekçi
Dr. Müren Beykan

*Günlük hayatın ritmini
yalınlığın gücüyle ustalıklarla
yansıtabildiği, öyküleme ve
doğal diyaloglarla betimlediği
kişileri yaşayan karakterlere
dönüştürebildiği için...*

Ali Onur Özkan

7. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Kendimize ait olmayan kararlarla şekillenmiş bir hayat, gerçekten bizim hayatımız sayılabilir mi? Peki, aldığımız kararları gerçekleştirmek için yeterince çaba sarf etmezsek karar almanın ne anlamı kalır? Hikâyemi yazarken, hedeflerimize ulaşmak için gösterdiğimiz kararlılığın, kazandıklarımızı anlamlı yaptığını yalın bir dille vurgulamak istedim. Gözlemlerimden yararlanarak kurguladığım hikâyenin akıcı olması için de ayrıca çaba gösterdim. Umarım, keyifle okursunuz.”

KARA İNCİR

Beşkardeş ansızın çocuğun yanağında patladı. Annesi, “Yine üstün başın batmış, gömleğinin de kolu yırtılmış. Ağaçlara tırmanacağına oku da adam ol!” diye azarladı Eşref’i. Eşref de alttan almayıp hemen annesine bağır-maya başlarken, ikinci tokadı da yememek için koşarak evden çıktı.

Dışarıda rastladığı komşu oğlu Hasan şaşkınlıkla, ne olduğunu sordu. Eşref, “Sıkıntı yok Hasan Abi,” diye lafı geçiştirdi.

Yamuk, bakımsız taş yolda yürürken, Ege Denizi’nin üzerinde alevden saçlarını dalgalandıran kızgın güneşe kafalarını çevirmiş, çıplak duvara mor giysi olmuş begonvillere gözünün kaymasıyla, yediği tokadın acısı biraz olsun hafifledi.

Annesiyle yaşadığı tartışma ya da geçen seferki başarısızlığı; yıkık, terk edilmiş parkın sonundaki duvarla bağlantılı taş merdivenin yanındaki incir ağacının üst

dallarında duran ballı kara inciri alabilme isteğini kö-rüklemişti Eşref'in.

Ağacın dibine geldiğinde gördüğü ağabeyi Celil, alaycı bir sesle, "Yediğin kötek yetmedi mi? Hem üstünü batırdın hem de o inciri koparamadın. Hiç mi incir yemedin, deli misin nesin?" derken, bir taraftan da pişkin pişkin sırtıyordu.

Bir anda kontrolünü kaybeden Eşref, salyalarını etrafa saçarak, "Sen kendi işine bak. Sürekli çift dikiş gitmekten bıkmadın mı!" diye, ince sesiyle avaz avaz haykırdı. Celil, "Yürü oradan bücürük, şimdi kafanı kırarım!" diye üstüne yürürken, Eşref yerdeki birkaç taşı, fırlatmak için toplamıştı çoktan.

Neyse ki iki kardeşin öfkesi başladığı gibi hızla geçti. Yine de keyifleri kaçmıştı bir kere. Eşref tırmanmak için ağaca yönelirken, Celil de köy meydanına doğru ağır adımlarla yollandı. İkisi de birbiri hakkında aynı şeyi düşünüyordu: "Akı yok, fikri yok, deli sanki."

Şimdi güneşin tam tepede olduğu saatlerdi. Eşref, ağacın çıkılması en güç kısmı olan gövdesini, yakındaki taş merdivenden üst dallara atlayarak aşmıştı. Ağacın kabuklanmış sert dallarını kavrarken avuçlarının derileri sıyrılıyor, beyaz sütlü, yapış yapış incir yaprakları cildini kızartıp kaşındırıyordu. Ağaçtaki olgun incirlere yönelen böcekler, küçük büyük örümcekler onu huylandırıyor, sıcağın iyice gevremiş dallar terli ayaklarının altından her an kayacakmış gibi hissediyordu.

Sonunda, en yukarıya çıktığında, denize paralel uzanan Akdeniz dağlarını örten yabani maki örtüsü rahatlıkla görülebiliyordu, ama köy çocuğunun gözü, önünde parlayan şişkin, ballı, siyah incirden başkasını görmüyordu. Adeta onu beklermiş gibi duran incire

uzanırken, sanki bir meyveye değil de, hayatının yegâne amacına ulaşıyor gibiydi.

Tam o esnada "ÇATIRT!!!" diye bir sesle, göz açıp kapayana kadar kendini yerde buldu. Düşüşünü diğer dallar yavaşlatmasına rağmen sol kolu yere çarpmanın şiddetiyle incinmiş, bacaklarını taş merdiven çizmiş, üstü başı toz toprak içinde kalmıştı. Kopardığı kara incir ise biraz ileride, yarılmış bir şekilde yerde yatarken, çevresinde dolanan iri, kırmızı karıncaları davet eder gibiydi, ama Eşref koparmak için bu kadar uğraştığı incirin elinden kolayca kayıp gitmesine göz yumacak biri değildi.

Kolunun acısına rağmen toparlanıp ayağa kalktı, kara inciri yerden aldı.

Ege'nin rüzgârı yüzüne vuruyor, siyah, bakımsız, keçe gibi saçlarını dalgalandırıyor. Bir süre öylece durdu. Sonra, sanki ilk defa görüyormuşçasına uzun uzun incire baktı. Artık ne kolundaki doku zedelenmesi, ne vücudundaki dal çizikleri, ne de üstünün kiri önemliydi. Doymak bilmeyen bir iştahla inciri ısırıldı. Tadı güzel, çok güzeldi. Bir ısırık daha aldı. Hayatında hiçbir yiyeceği bu kadar çok beğenmemişti, ama onun sıradan bir incir olduğunu da biliyordu. Biraz daha iri, biraz daha tatlı, ama sıradan bir incir. Aslında onu her şeyden tatlı yapan, bu inciri alabilmek için gösterdiği, bitmek bilmeyen kararlılığı... ■

*Kurgusu, soyutlama
becerisi, imgesel
anlatımının zenginliği,
felsefi göndermelerıyla
kendine özgü bir dil
kullandığı için...*

Duygu Hatipoğlu

8. sınıf öğrencisi
Özel Konya Alp Koleji
(ODTÜ GVO)

“Arabanın arka koltuğunda öylece yatar dururum. Dışarıda gökyüzü, pencereden izlerim. Yazın sıcak tonları çocuk gözlerime vurunca retro bir film gibi gelir şimdi o hatıra. Çok net anımsayabilirim Yumurta Baba’yı, o evi, güzel, yeşil, kadife elbiseyi... Uzun bir yolculukta doğdu onlar. Yıllar sonra hâlâ hatırımdalar. Ve aklıma geldiğinde, o pencerenin ötesindeki gökyüzü tüm zihnimi ve ruhumu sarıp genişliyor. Görebiliyorum, ağlayan bir kız surati, gökten dökülen saçlar... Dökülür mü yüzünüze tel tel? Hisseder misiniz, sarar mı sizi erik ağacı? Düşünüyorum... İnançlar, tüm kalple bağlananlar, fikirler... Önyargılar, sizi reddeden, yargılayan insanlar ve onların duvarları gökyüzünü kapatmasın. Tüm ruhunuzla erik ağacınızı uzatın, kararlılıkla uzanalım güneşe.”

GÖRÜŞÜRÜZ

Tık tık, tık tık... Birisi kapıyı tıklattı, kapı tıkladı. Tıklar kapıdan çıktı, koridoru geçti, mobilyaların arasından süzüldü ve bana geldi. Silik ve sönüktüler. Kapıyı tıklatan kimse güçsüz kolları olmalıydı, çünkü güçsüz kolların güçsüz elleri, güçsüz ellerin de güçsüz tıkları olurdu. Peki kimdi bunların sahibi?

Kitabımı kapattım ve sehpayaya koydum. Yerimden kalktım. Aniden bacaklarımı uyuşuk bir zonklama sardı. Ne kadardır oturuyordum burada? Yürümeye başladım, zorlanıyordum. Ama yürüdükçe geçiyordu. Kapıyı araladım.

Küçücük aralıktan, küçücük gözler bana bakıyordu. Küçücük ağızını açtı, “İyi günler, sevgili komşum! Birkaç hafta önce yan tarafınızdaki eve taşındık. Misa-firliğe gelmenizi bekledik ama gelmeyince biz gelelim dedik.” Gülümsüyor ve bana bakmaya devam ediyordu. İçimi çektim ve kapıyı tamamen açtım. Tamamen karşımdaydı. Beyaz, büyük, oval gövdesinde küçücük

kalmış bir surat ya da kocaman suratında miniminnacık kalmış gözler, burun ve ağız...

Bu karşımdaki neydi tam olarak? “Biliyor musunuz, bir an içeri almayacaksınız sandım.” Duraksadı. “Ah, kendimizi daha tanıtmadık. Ben, Yumurta Baba ve bunlar, çocuklarım.” Kafamı çevirdim ve çocuklara baktım. Hepsi aynıydı!

Yumurta Ailesi'yle oturma odasına geçtik. Ben kitabımın olduğu sehpanın yanına, onlar da karşıma oturdu. Bir süre sessiz kaldık. Uzun bir sessizlikti. Bu süreçte Yumurta Baba'nın kollarının ne kadar sıska, ipince olduğunu fark ettim. Sonra gözüme, ceketinin cebindeki çiçekleri ilişti. “Cebinizdeki çiçekler, gerçekten güzeller.” Gözlerim çiçeklere takılı kalmıştı.

“Bu çiçekleri çok severim, bana eşimi hatırlatırlar. Beyaz olanın düğün çiçeğimiz, mor olanınsa kendisinin cenaze çiçeği olduğunu söylerdi. İkisi de çok özeldi, onun için doğumu ve ölümü simgelerdi.”

Sesi kısık çıkıyordu. Sanki bir an, küçücük gözlerinde küçücük bir yaş görmüştüm. Ama çok küçüklerdi, görülmeyecek kadar. Ve sanki bir an, geldiklerinden beri konuşmayan, varlıkları kapıdaki tıklardan bile silik ve sönük çocuklar ağızlarını açmış, yüzlerce ve binlerce ve on binlerce kelime kusmuşlardı. Ama ağızları çok küçüktü, görülmeyecek kadar...

“Ben size içecek bir şeyler koyayım.” Yerimden doğruldum, bacaklarım zonklamıyordu.

“Hayır, hiç zahmet etmeyin.”

Sözünü kestim. “Olur mu öyle şey, misafirsiniz siz.” Mutfağa gittim. Köşedeki dolabın kapağını açtım. Tozlar dışarıya uçtu ve özgürlüğe kavuştu. Onlar güneş vuran mutfağı keşfetmeye giderken, gözüme takılan

pek bir şey yoktu. Sadece güneş, belki. Ve bir şiir, belki...

Güneş mutfağa dolunca

Tezgâhtaki tozlar kalkınca

Karnımdaki erik çekirdeği büyür

Bedenimi deler ve güneşe uzanır.

Ne boş, ne ıssız bir dolaptı. Sonra arkalarda yalnız bir kavanoz fark ettim. Elimi uzattım ve aldım. Kapağını açmaya çalıştım ama yapamadım. Ancak birkaç denemeden sonra açmayı başardım, etrafa hoş bir koku yayıldı. Tozlar utanıyor, kızarıyordu. Bu hoş kokunun yanında, kendi katı, az duyulan kokularından utandılar. Yoğun duyguların arasında birkaç fincan aradım. Buldum ve kavanozu ters çevirdim, içlerini doldurdum. Karnımı deşip çıkan ve dışarı uzanan erik ağacına baktım. Eriklerden birer tane koparıp fincanların içine attım ve hepsiyle oturma odasına döndüm.

“Geç kaldığım için üzgünüm ama bu içeceği beğeneceğinize eminim, geç kalışıma değecek. Kabağınuzunza iyi gelecek, beyazlatacak ve parlaklaştıracak, hem de kötülükten koruyacak.” Fincanları dağıttım.

“Siz bu tür şeylere mi inanıyorsunuz?”

Onu anlamadım. “Ne demek istiyorsunuz?”

Fincana bomboş bakıyordu. Daha doğrusu, içine. Gözleri mat ve koyuydu. Sanki onun için fincan bomboştu.

“Siz bu tür inançlarınızdan dolayı evden çıkmıyor musunuz?” diye sordu. “Yani, yaklaşık üç dört haftadır buradayız ama sizi bir kez olsun dışarıda görmedim.” Bana bakmıyordu. “Perdeleriniz hep kapalı, ışıklarınız hep açık. Ben de bizimle tanışmaya gelmeyişinize anlam veremiyordum. Demek, bu yüzdenmiş.”

Susuyordum, konuşmuyordum; kulaklarım uğulduyor, cızırdıyordu.

“Baba, bunun içinde hiçbir şey yok! Ne içeceğim ben? İçecek istiyorum!” Çocuk konuşuyordu ama ağzı kıpırdamıyordu. Şikâyet ediyordu ama ağzı kıpırdamıyordu.

Yumurta Baba gergindi, terliyordu. “Biz gitsek iyi olur. Hem, yapacak işlerimiz vardı. Bizi ağırladığınız için teşekkürler.”

Gidiyorlardı, gidecekler mi? Kapının oradayım, onları uğurluyorum. Ne ara geldim buraya? Ne ara?

“Hoşça kalın,” dedi Yumurta Baba.

“Siz de hoşça kalın.”

Kapı kapandı. Gittiler. ‘Çocuklar çok sessizdi,’ diye düşündüm ve arkamı döndüm. Havada, Yumurta Baba’nın cebindeki mor çiçek süzülüyordu, cenaze çiçeği, ölümü simgeleyen. Ölecekler mi? Hayır, onları böyle uğurlamak istemiyorum.

Kapının koluna yapıştım. Tereddüt etmedim. Bir salise bile şüpheye düşmedim. Erik ağacının köklerinden, kalbimin, ruhumun en derinlerinden gelen kudretimle evi açtım, kapıyı açtım. Oradaydılar. Tüm gücümle haykırdım: “Görüşürüz!”

Sessiz çocuklardan birinin yüzüne bir damla düştü. Birisi, “Yağmur yağıyor,” dedi.

O birisi kimdi bilmiyordum. Önemli de değildi. Dışarıdaydım. Yanaklarım ıslak, gözlerim, eriklerim ve ruhum ıslaktı... Ne vakitten beri? Bilmiyordum, tüm o bilmeyişimle yukarı baktım. Ve gördüm. Orada, gökyüzünü tamamen kaplayan bir surat. Ağlayan bir surat. Güneşi ve bulutları kapatıyor, bize bakıyor. Gözlerinden yaşlar şıpır şıpır dökülüyor, yaşların arasında mavi

gözleri parıltıyor. Saçları aşağıya doğru sarkıyor. O bize bakıyor ama biz ona bakmıyoruz. Gözyaşlarım gözyaşlarına, ıslaklığım ıslaklığına eşlik ediyor.

Tık tık, tık... Birisi kapıyı tıklattı, kapı tıkladı. Kız, tıklar ona ulaşmadan önce gözyaşlarını sildi. Tıklar, kızarmış gözlerine çarptı sakarca. Pek güçlü tıklar değildi.

Kapı açıldı ve hemşire içeri girdi. Kız, hemşireye baktı. Hemşire, kırmızılığın arasında ona mavi mavi bakan çocuk gözleri gördü. Getirdiği ilaçları bıraktı. Beyaz haplar ve beyaz çiçek... Hangisi daha beyazdı? Kız oyun oynuyordu. Oyuncak bebekle, mor tokayla, arkadaşlarının getirdiği çiçekle ve yumurtalarla... Yumurtayı nereden bulmuştu? Sabah getirdiği kahvaltıdaki yumurtalar mıydı onlar? “Kahvaltınla oynamamalısn.” Onu çok uyarıyordu. Eğildi ve yumurtaları aldı. Çocuk, ona bakmıyordu.

Hemşire geriye döndü ve kapıya ilerledi. ‘Muhtemelen bana sinirlenmiş... Sorunlu büyüklerden olduğumu düşünüyordur,’ diye içinden geçirdi.

“Görüşürüz.”

Hemşire durdu. Çocuğa döndü. Ne garip çocuk ama... Ona öyle bakmayın, sevgili hemşire. Hastaneler, odalar, hastalar, doktorlar soğuktur, doğrudur. Ama öyle bakman onu pes ettirmeyecek, kararlı bir şekilde devam edecek. O, buz tutmuş odasında, buz tutmuş gözyaşları akıtırken, sana görüşürüz demeye devam edecek. Bilmezsiniz, bilmezsiniz...

Hemşirenin anlamayan bakışları var. Çocuğa bakıyor. Görün sevgili hemşire, görün. Onun ruhunu, kalbini, erik ağacını.

“Ağzında iğneler görüyor musunuz?”

“Hayır.”

“Peki dilinde?”

“Hayır.”

Hemşire kederli, üzgün. Belki de... bir anlığına. Ağzındaki iğneler batıyor ona.

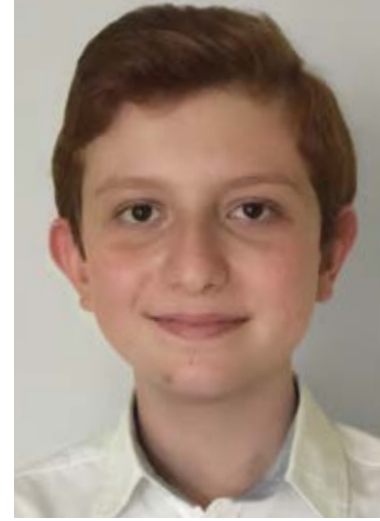
“Tüm iğnelerini dökemez, ne kadar başarabilir ki? Büyüyünce anlayacak gerçek hayatı, gerçek dünyayı. Hâlâ diyebilecek mi?”

Hemşirenin kalbi acıyor. Tüm erik dalları arasında sıkışmış kalbi acıyor. Reddediyor, inkâr ediyor. Ama dallar hâlâ sağlam. Onları inkâr edemiyor.

Küçük kız ağzını açıyor. Tüm gücüyle haykırıyor: “Görüşürüz!”

Hemşirenin sınıksız saçları açılıyor, savruluyor. Ona doğru gelen bu rüzgâr çok güçlü. Dallar sallanıyor. Hemşirenin kalbi sallanıyor. İğneler savruluyor. Hemşirenin anlamayan bakışları savruluyor. Hemşire koşuyor. O soğuk hastaneden dışarı atmak istiyor kendini. Dallar hâlâ kalbini sıkıca sarmış vaziyette. Hemşire gözden kayboluyor.

Küçük kız dağılmış odada öylece duruyor. Öylece ve böylece... Eli kıyafetine gidiyor ve ucundan tutuyor. “Görüşürüz.” Sana sesleniyor. ■

Fantastik edebiyatın gereçlerini yetkin gözlem gücüyle birleştirerek, ayrıntı ve sembolleri özenle kullanabildiği için...

Kaan Bayrı

6. sınıf öğrencisi

TED Ankara Koleji

“Yazdığım her kompozisyon sınıfta beğeni topluyor, beni yazmaya daha çok teşvik ediyordu. Arkadaşlarımın arasında küçük bir yazar olarak anılmak beni mutlu ediyordu. Kararlılık, çalışmak ve tabii biraz hırs; bence hayatta başarılı olmanın anahtarıdır. Bu yüzden de ‘kararlılık’ teması üzerine yazmayı önemsedim. Küçüklüğümde beri en büyük korkum, bir sevdiğimi kaybetmektir ki, düşüncesi bile korkunç. Öykümde, sürekli içimde sıkışmış olan bu korkuyu biraz da dışa vurmak istedim. Uzay ve zaman da son zamanlarda en çok merak saldıgım iki konu. Başlamadan önce, fantastik bir öykü yazmam gerektiğini kafama koymuştum ve bir anda şimşek çaktı: ‘Neden bu öykü zamanla ilgili olmasın? Hatta bir kişi dışındaki her şey ve zaman dursun!’ Konum, ana duygum ve kahramanımın amacı hazırды. Bir cümle, iki cümle derken, cümleler birbirini kovaladı ve ortaya bu öykü çıktı.

Beni, bu yarışmaya katılmak için teşvik eden, bana destek olup yüreklendiren Eftal Öğretmen’ime de sonsuz teşekkürler.”

ÖZEL ÇOCUK

Sıkıntıdan patlayacaktı neredeyse. Bir pazar sabahıydı yine ve şu anda yattığı yerden doğrulmaya bile yeterli gücü bulamıyordu kendinde. Şu anda evde ne bir hareket ne de ses seda vardı. Her zamanki gibi işte olan babası alışagelmedik bir şekilde onu aramamıştı. Açıkçası uzun bir süre babasının öğütlerini dinlemektense, şimdilik böylesi daha iyiydi onun için.

Madem evde yapacak hiçbir şey yoktu, o zaman biraz çıkıp dolaşmaya karar verdi. Kapıyı örttü ve nereye gideceği hakkında hiçbir fikri olmadan başladı yürümeye. Düşündü, düşündü. Acaba arkadaşına mı gitseydi? Mantıklı geldi bu fikir ona. Aradı arkadaşını, telefon uzunca bir süre çaldı ama kimse cevap vermedi. Birkaç arkadaşını daha aradı ama sonuç aynıydı. Sokakta öylece durup hiç hareket etmeyen birkaç adam gördü, ancak önlerindeki para dolu şapkadan, sokak sanatçıları olduklarını sandı. Belki de haklıydı.

Sokakta ne bir esinti vardı ne de bir hareket. Öy-

lesine dolaşıyordu sokaklarda, yalnız ve kimsesiz. Babasını arayıp biraz konuşmak istedi, ancak yine cevap yoktu. Endişelenmeye başlamıştı, niye cevap yoktu ki bu kadar insandan.

Mademki yapacak bir şey yoktu, yakındaki işlek caddelerden birinden, hararetini gidermesi için bir dondurma almaya karar verdi. Bir süre yürüdükten sonra bir anda kanı dondu. Panikle sağa sola koşmaya başladı. Herkes, her şey donmuştu. Hiçbir şey hareket etmiyor, kıpırdamıyordu. Elinde çantalarıyla yürüyen işadamları bile donmuştu. Ağlayan bir bebeğin gözyaşları, küçük bir çocuğun yaladığı dondurmanın akan damlaları, çocuklara gofret uzatan bakkal, televizyon dükkânında televizyonların ekranlarındaki insanlar, ebelemce oynayan çocuklar, ağzında yavrusuna yemek taşıyan kuş, renk renk arabalar ve onların egzozlarından çıkan kara dumanlar... Her şey, her şey donmuştu. Hatta, tam tepedeki güneş bile...

Aklını kaçıracaktı neredeyse. Ama hayır, soğukkanlılığını korumalıydı. Hızlı adımlarla ilerlerken gözü, meydandaki, şehirlerinin en yüksek binası olan ve kutsal sayılan dev saat kulesine ilişti. Korku ve çaresizlikle ona bakıyordu sanki. Biraz daha dikkatli bakınca, saatin durduğunu fark etti. Yoksa her şey bu yüzden miydi?

Her ne kadar korksa da bunun sırası değildi şimdi, hızlı ve kararlı adımlarla ilerlemeye başladı. Ara sıra içini bir korku kaplıyor, ancak soğukkanlılığını bozmadan her seferinde daha da kararlı ve hızlı adımlar atıyordu. En sonunda, tüm gücüyle en hızlı şekilde koşmaya başladı.

Çok uzun sayılamayacak bir süre sonra ulaştı saat

kulesine. Tam o sırada kafasında büyük bir soru işareti belirdi. Neden kendisi donmamıştı ki? Düşündü, düşündü... Ailesini, akrabalarını, arkadaşlarını, öğretmenlerini, sokaktan geçen insanları ve yaşadığı her şeyi... Korkmaya başlamıştı, çünkü kendisinin ne farkı vardı ki anne babalardan, sokakta top koşturan çocuklardan, her zaman masum ve mutlu olan bebeklerden ya da havadaki kuştan? Gittikçe daha da korkuyor ve sanki içindeki o boşluk daha da artıyordu. Ancak cevabı bulamıyordu. Geçen her saniye ağırlaşıyordu gözkapakları ve en sonunda kapanıverdiler.

Tam anlayamadığı bir yerdeydi şimdi. Her yer zifiri karanlık, belirsizdi. Tek başına boş boş dolanıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Bir anda karşısına, ona arkasını dönmüş, beyazlar içinde, upuzun bir kadın çıktı. Altın sarısı parlak saçları karanlığı dağıtıyordu adeta. Beyazdı en sevdiği renk, birkaç yıl önce kaybettiği annesinin. Duyulandı ve çöktü dizlerinin üzerine, elinde olmadan ağlıyordu.

Kendisine doğru dönünce, o güzel kadının, annesinden başkası olmadığını anladı. Sanki annesi de şaşkıncı oğlunu gördüğüne. Koştı annesinin yanına, sarıldı tüm gücüyle. Bağına bastı onu annesi. Çok uzun süre sadece birbirlerine sarıldılar.

“Oğlum!” dedi annesi ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra devam etti: “Sen benim gözümde asla normal bir çocuk olmadın. Her zaman gözü pek, kararlı, çalışkan ve cesur bir çocuk oldun. Sen hep benim için dünyanın en iyi oğlu oldun.”

Bizimki hâlâ tüm gücüyle sarılıyordu annesine. Ağzından, sesi titreyerek ancak şu cümle çıkabildi:

“Seni seviyorum, anneciğim!”

“Ben de seni, oğlum.”

Bu sözlerin ardından aydınlandı etraf bir anda. Gözüne giren sapsarı güneş ışıklarıyla açtı gözünü. Bir damla gözyaşı, küçük bir tebessümle birlikte süzüldü yanağından. Yavaş yavaş, yığıldığı yerden doğruldu ve yeniden düşünmeye başladı, en tepeye nasıl çıkacaktı?

Yüksekten korkardı. Oraya tek başına çıkması olanaksızdı. Ancak kararlıydı, burada durup açlıktan ölmeyi beklemeyecekti. Yandaki, saat kulesinin dışını temizlemek için kullanılan temizlik asansörleri takıldı gözüne. Evet, onlardan birini kullanabilirdi!

Asansörlere doğru koşmaya başladı ve birkaç saniye içinde de ulaştı. Şansına, çok da karmaşık değildi kullanması. Yukarı, aşağı ve acil durma tuşları vardı sadece. Hemen yukarı çıkmaya başladı, var gücünü uyguluyordu tuşa. Az sonra baş göstermeye başladı yükseklik korkusu ama pes etmedi, yukarı tuşuna kararlılıkla basmaya devam etti.

Tepeye beş altı metre kala, büyük bir levha, asansörün en fazla o yüksekliğe çıkabileceğini yazdı ve aynı zamanda büyük bir başka demir levha da asansörün yolunu kesiyordu. Eğer bu hızla oraya çarparsa, asansör parçalanır ve yere düşerdi. Levhaya tam iki üç metre kala bunu fark edip, ani bir refleksle acil durma düğmesine bastı.

Asansör, her ne kadar çok sert ve zar zor da olsa, en azından birkaç santimetreyle durmayı başarmıştı. Yuvarlandığı yerden kalkan bizimki, son bir kez daha aşağıya baktı ve bayılacak gibi oldu; ancak asla vazgeçmeyecek, bunu annesi ve tüm dünya için yapacaktı. Asansörden destek alarak demir levhaya tırmandı. Ellerinizi, eskimiş tuğlaların arasındaki bir boşluğa koy-

du ve tüm gücüyle zıpladı. Son anda en tepeye tutunmayı başardı ve zorlukla kendini yukarı çekti. İşçilerin açık unutmuş olduğu kapıdan kendini içeri attı.

Etrafta dolaşmaya başladı, sorunun kaynağını bulması çok da uzun sürmemişti zaten. Duvarlardan kopan birkaç tuğla, dev dişlilerin arasına sıkışmış, dönmelerini engelliyordu. Yerde bulduğu, işçilerin kontrol için kullandığı kalınca bir demir çubuğu aldı. Bir ucunu tuğlalar ve dişlilerin arasına sıkıştırdı, diğer ucunun da üzerine çıkıp zıplamaya başladı. Zıpladı, zıpladı, zıpladı... Ama olmamıştı. Son gücünü topladı, gerindi ve yine zıpladı.

Sert bir şekilde yere düştüğü anda, kendini yine o lanetli, kötü sabaha geri dönmüş buldu. Kalçasının acısını hâlâ hissediyordu. Heyecanla pencereye atıldı, gördüğü bir kuşa hiç bu kadar sevinemezdi herhalde. Uçuyordu!

Keyifle arkadaşını aradı ve telefonuna cevap gelince artık emindi. Başarmıştı! ■

2018

DİKKATİ ÇEKEN ÖYKÜLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
2018 Seçici Kurulu'nun
yayımlanmaya değer
gördüğü 7 öykü.

Ayşe Ezgi Döm

7. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

DO Sİ LA

Gezip tozu yordu okul çıkışı. Eve gitmesi en az bir saatini alıyordu. Oysaki evi okula çok yakındı. Her bak-kalı gezerek giderdi evine Hasan, ama hiçbir şey almadan da çıkardı dışarı. Aynı mağazalara bilmem kaç kez girip çıkmıştı yine. Bazıları bundan rahatsızdı tabii. Dükkâna efendiler gibi girip efendiler gibi çıkıyordu, ama hiçbir şey almadan saatlerce dolaşıyordu. Oysa ne kadar da saf bir çocuktü Hasan. Açgözlülük nedir bilmiyordu. Ailesi ona mukavva bir kutu verse onunla saatlerce eğlenebiliyordu. Çok da fazla masraf çıkarmı-yordu ailesine.

Yine bir gün okul çıkışında sokağı turladı. Yemye-şil balkonlar da vardı, griden boğulmak üzere olanlar da vardı. Hasan sevmezdi griyi. Sevmediği için de o so-kakları tercih etmiyordu. Hep gittiği bir oyuncakçı var-dı. Belki de Hasan'ın, dükkânına gelip de hiçbir şey al-madan gitmesini tek hoş karşılayan oydu. Kendisine iyi davranıldığından, Hasan'ın favorisiydi bu dükkân. Hep,

en güzeli en sona saklardı zaten. Poğaçadaki en zeytin-li kısmı, misket atarken en parlak misketi, resim çizer-ken en canlı boyayı, sokağı gezerken en güzel dükkân-ı sona saklardı.

Ailesi çalışmaktan, oğullarının doğum gününü bi-le unutmıştu. Maddi durumları pek iyi değildi. Bu ne-denle Hasan hediye istemedi. Babası gece vardiyasın-da olacaktı, annesi de daha fazla para kazanmak için ek işe başvurmuştu ve eve yorgun gelecekti. Doğum gününü kutlayacak kimsesi kalmamıştı.

Evde tek başına kalmak yerine sokağı turlamak is-tedi. Her köşeye, her çöp kutusuna, her binaya, her balkona, her saksıya alıcı gözle tekrardan baktı. Ner-min Teyze'nin balkonu her zamanki gibi renkliydi. Ye-ni menekşeler ekmişti anlaşılan. Balkonuna daha da renk katmıştı menekşeler. Oyuncakçıya giden, engel-liler yolunun yanındaki çimenlere baktı. "Betona inat" dercesine başkaldırmıştı çimenler. Evcil hayvan mama-sı satan dükkânın köşesindeki yosun tutmuş alana tek-rar baktı. Yosunların kapladığı alan giderek büyüyor-du. Tüm binayı yosun kaplı hayal etti.

Sonunda, oyuncakçıya ulaşmıştı. İçeri girdiğinde Oyuncakçı Amca'yı gördü. Şu âna kadar hiç adını sor-mamıştı. Ona hep "amca" diye hitap ederdi. Oyuncak-çıyla havadan sudan muhabbet ediyorlardı. Hasan, do-ğum gününü sordu ona.

"Sen doğum günümü ne yapacaksın, boş ver. Asıl seninki ne zaman?" diye sordu Oyuncakçı.

Heyecanla, "Bugün!" diye bağırdı Hasan.

Oyuncakçı, dükkânın arkalarına doğru yürüdü ve elinde ince uzun bir flütle geri geldi. "Al bakalım, bu benden olsun. Doğum günü hediyesi olarak say," dedi.

Hasan'ın yüreği küt küt attı. İlk defa bir doğum günü hediyesi alıyordu. Flütü alıp çalmayı denedi. Parmakları delikleri kapatamıyordu.

Oyuncakçı, ona öğretmek istedi. Kendisi eskiden blok flüt çalabiliyordu. Hasan'a sordu: "Okul çıkışı boş musun?"

Hasan, Oyuncakçı'nın amacını anlamıştı. Başını sallayarak, "Evet!" dedi.

Okul çıkışlarında artık hiç oyalanmadan, gezmeden, tozmadan dükkâna koşuyordu. Oyuncakçı ona her gün bir saat, flüt çalmayı öğretiyordu.

Yine bir gün Oyuncakçı'nın örnek çalışını izlerken, Hasan'ın gözü vitrine takıldı.

"Sonra parmağını sondan ikinci deliğe koyarak üflüyorsun..." dedi Oyuncakçı.

"Anladım."

Oyuncakçı ayağa kalktı ve vitrine yöneldi.

"Hadi söyle, hangisini istiyorsun?"

Hasan, vitrindeki kırmızı uzaygemisini işaret etti.

"Hadi al, önceki doğum günü hediyen olarak say."

Hasan kabul etmedi. "Hayır, sadece rengine bakmıştım. İstemiyorum, teşekkürler," dedi. Ders konusunu açarak geçiştirdi.

Aslında Hasan'ın dikkatini gerçekten de rengi çekmişti ama o uzaygemisini almak da istiyordu. Parasını ödemedi almaktan gururunu incitirdi. Dükkândan çıkarken Oyuncakçı'ya fark ettirmeden fiyat etiketine baktı. Kendine o uzaygemisini almak için söz verdi. Kafasında bin bir düşünce ve hayalle, evinin yolunu tuttu.

Flüt çalarak para kazanabileceğini düşündü. Evin kapısının önünde oturup, bildiği bütün şarkıları çaldı.

Kimse Hasan'ı dinlemedi. Herkes önünden geçip gidiyordu. Hasan da bunu fark etmişti.

Evde aynanın karşısına geçip flüt çaldı. Kendini geliştirmeye çalışıyordu.

Ertesi sabah okulda flütünü yanından hiç ayırmadı. Okul çıkışı, formasını değiştirip Oyuncakçı'ya gitti. O günkü dersi erken bitirmek istediğini söyledi. Oyuncakçı şaşırırsa da kabul etti.

Hasan flütünü kapıp evin kapısına koştu. Kapının önüne oturdu ve çalmaya başladı. Kimse duymuyordu. Birden, bir kedi yanına geldi. Hasan onu umursamadı. Kedi para vermezdi nasıl olsa. Flütünü çalmaya devam etti. Bir yandan da neden flüt çaldığını düşündü. Eğlenmek için miydi, yoksa uzaygemisi için mi? Flüt çalmaktan keyif alıyordu. O zaman neden dinleyiciye ihtiyaç duyuyordu ki? Çalmaya devam etti, ama insanlar beğenir mi kaygısıyla değil de, keyifle, huzurla çalışıyordu artık. O anki tek sorusu, "Ben beğenir miyim?"di. Tek dinleyicisi olan sokak kedisine çalışıyordu flütü.

Akşam geç saate kadar çaldı ama bir kuruş bile kazanamadı. Günler hep böyle devam etti. Haftalarca Hasan'ın tek dinleyicisi o kedi olmuştu. Adını "Neko" koymuştu kedinin. Artık Neko, Hasan'ın en yakın arkadaşındı. Filmdeki "Hachiko" adlı köpek gibi, Neko da Hasan'ı okul çıkışında bekliyordu. Oyuncakçı'ya da beraber gidiyorlardı. Hatta, yağmurlu günlerde Hasan, Neko'yu evine alıp gece onunla yatıyordu.

Hasan, her gün flüt çaldı. Bıkmadan, usanmadan...

Yine dükkâna gittiği bir gün Oyuncakçı müsait değildi. Yeni oyuncaklar gelmişti ve Oyuncakçı onlarla ilgileniyordu. Hasan hemen eve gidip, kapının önünde yine flütünü çalmaya koyuldu. Kedi de her zaman-

ki yerini almış, Hasan'ı dinliyordu. Sokaktan geçip giden kalabalık arasından kimse onu ne görüyor ne de duyuyordu.

İşi çabuk biten Oyuncakçı, dükkânı erken kapatacaktı. Tanıdık bir müzik duydu.

“Mi mi mi mi fa mi / Mi mi mi mi la mi...”

Dükkânı kapattı ve sesi daha dikkatli dinlemeye çalıştı.

“Re re re re mi re / Re re re re mi re...”

Sesi takip etmeye başladı.

“Do do do do re do / Do do do do re do...”

Sesin kaynağı bir çocuktur.

“Si si si si do si / Si si si si...”

O çocuk, Hasan'dı.

“Do si la.”

Tüm dikkatini vererek Hasan'ı dinleyen, adeta büyülenmiş gibi bakan Oyuncakçı'yı görenler merak etti, birer ikişer Hasan'ın etrafını sarıp dinlemeye başladılar. Dinleyenlerden bazıları Hasan'ın önünde duran tassa para attı.

Hasan o gün tam on lira kazanmıştı. Çok mutluydu ama yine de uzaygemisini alacak kadar parası yoktu.

Oyuncakçı, Hasan'ı Neko ile konuşurken duydu.

“Bugün çok para kazandık Neko, sonunda iki aylık emeklerimizin karşılığını aldık.”

Oyuncakçı şaşkındı. Hasan iki ay boyunca akşamları evin kapısının önünde flüt çalıyordu ve on lira kazandığında da çok mutlu oluyordu. Kulak vermeye devam etti.

“Ama yine de o uzaygemisini alacak kadar param yok. Biraz daha biriktirmem lazım.”

Oyuncakçı, vitrininde Hasan'ın gözünün takıldığı

uzaygemisini hatırladı. Hasan'a görünmeden uzaklaştı.

Hasan da o günkü hasılatını cebine koyup evine girdi. Gece soğuktu, bu nedenle Neko'yu odasına aldı.

Okuldan sonra, oyuncakçının vitrinindeki uzaygemisine baktı. Bir değişiklik vardı. Vitrinde kırmızı harflerle “İNDİRİM” yazıyordu. Oyuncakçı bazı oyuncaqlarda indirim yapmıştı. Hasan, yazıyı görünce heyecanlandı, içi içine sığmaz oldu. Uzaygemisinin etiketinde yazan “OTUZ LİRA”nın üstü çizilmiş, “ON LİRA” yazılmıştı. Hasan fiyatı görür görmez eve koştu. Neko, oyuncakçının önünde onu bekledi.

Hasan nefes nefese geri geldiğinde, avucunda sıkıştırdığı on lirayı Oyuncakçı'ya uzattı ve uzaygemisini gösterdi. Oyuncakçı uzaygemisini vitrinden aldı, üzerinde hafifçe birikmiş tozları eliyle sildi ve Hasan'a uzattı.

O gün uzaygemisi daha da parlak ve daha da güzel görünüyordu. Hasan oyuncağı alamadı, heyecandan elleri titriyordu. Düşürürsem diye korkuyordu.

Oyuncakçı, uzaygemisini paketledi, Hasan'a verdi.

Eve giderken uzaygemisini çantasına koydu Hasan ve onun için daha önemli olan hediyeyi, flütü çıkarıp çalmaya başladı...

“Mi mi mi mi fa mi / Mi mi mi mi la mi...”

Neko'yla eve doğru yürüdüler. Evcil hayvan maması satan dükkânın köşesindeki yosunlar her zamankinden daha gürdü.

“Re re re re mi re / Re re re re mi re...”

Çantasındaki uzaygemisi için yaşadıklarını hatırladı Hasan. Nermin Teyze'nin balkonundaki menekşeler her zamankinden daha renkliydi.

“Do do do do re do / Do do do do re do...”

Ama sonunda istediğini elde etmenin mutluluğunu hatırladı. O gün kuşlar her zamankinden daha coşkulu bir şarkı söylüyordu.

“Si si si do si...”

Evinin kapısını açtı. Bütün akşam uzaygemisiyle oynadı. O gün evi daha sıcaktı.

“Do si la.” ■

Ayşe Simin Yıldırım

6. sınıf öğrencisi
Özel Mektebim Ümraniye Ortaokulu

KUKULİK

Serin bir mart akşamında çok mutluymuştu Kukulik, çünkü Selen onu çok güzel yemeklerle doyurmuştu. Biraz da kırgındı, çünkü Selen ondan ayrılmak, onu bırakmak istiyordu. Kukulik, Selen’i çok seviyordu ve Selen’e çok yalvarmıştı onu bırakmasın diye.

Kukulik, onun görünümünü çok seviyordu. Selen uzun boylu, düz kızıl saçlı, yeşil gözlü ve biraz tombuldu. Selen de Kukulik’i çok seviyordu, ama son zamanlarda onunla olmayı hiç mi hiç istemiyordu.

“Keçi inadı var bu kızda!” derdi Kukulik. Başladığı işi bitirmeyi kendine görev bilir, onu bitirene kadar kararlılıkla uğraşır. Kukulik’le ayrılmak istiyordu ya, hemen yapacaktı. “Gene başladı işte!” dedi Kukulik, Selen koşmaya başlayınca. Çünkü Selen koşunca Kukulik genelde aç kalırdı. Selen de koştuğu zaman, saatlerce koşardı. Bu yüzden kızın koşmasını hiç istemezdi. Kukulik peşinden gelmesin diye, Selen her defasında onun bilmediği yerlerden koşardı.

Okula gidince Selen'i çok özlerdi Kukulik. Ancak, okuldan eve gelince, mutfağa koştığı gibi, annesinin yaptığı yemeklere gömülürdü Selen ve nedense Kukulik de buna çok seviniyordu. Kukulik'in sevinci boşuna değildi çünkü Selen'i yemeğe oturunca kaldıramazdınız. Selen doyunca, Kukulik yine ortaya çıkar, o zaman da kız hemen odasına çıkıp kendisini ders çalışmakla cezalandırırdı. Bazen de Kukulik'in haline üzülür ve ona güzel tatlılar ikram ederdi. Ama bazen inadı tutar, hiçbir şey vermezdi. Bu bazen, günlerce sürer, inadı geçmek bilmez ve Kukulik mutfaktan bir şeyler aşır-mak zorunda kalırdı. Böyle günlerde Selen onu birçok kez yakalar ve çok kızardı. O yüzden Kukulik bir şeyler aşır-makta hep zorlanırdı.

Günler haftalara, haftalar aylara dönünce yaz tatili de geldi. Selen o yaz Antalya'ya gitmek için anne babasına çok yalvardı. Kukulik'se Antalya'ya gitmeyi hiç istemiyordu, ama Selen onu dikkate almıyordu.

En sonunda, hep beraber Antalya'ya gittiler. Oteldeki odalarına yerleşirken Selen, Kukulik'e çok iyi davranırdı. Hep beraber yemekler yediler, birlikte oyun oynadılar. Kukulik ertesi gün neler olabileceğinden habersiz, en mutlu akşamlarından birini geçirmişti Selen'le.

Ertesi gün, Kukulik'le oyunlar oynayan, yemekler yiyen o Selen gitti, Kukulik'i yanında istemeyen, onu horgören bir Selen geldi ve o Selen başka arkadaşlar edindi, onlarla oynadı, yüzdü. Kukulik'in bütün yalvarmalarına karşın, onu yalnız bıraktı. Antalya'da günler böyle geçti... Selen en başta yaptığı gibi, onu tamamen bırakmak istiyor fakat yapamıyordu. Kukulik de bunu fırsat bilip her seferinde onunla yemek yemek istiyor, çoğunda da başarılı oluyordu.

Selen, bir sabah henüz kimseler ayaklanmamışken oteneden çıktı ve yüzmeye gitti. Farkında değildi ama Kukulik de onunlaydı ve fazla yüzmemesi için durmadan askıntı oluyordu. Selen buna rağmen yüzdükçe yüzdü. En sonunda üşüdü ve sudan çıkıp otele döndü. Annesi ve babası fark etmeden üstünü giyindi, kahvaltıya indi. Söz konusu kahvaltı olunca, Kukulik davet bile edilmemişken kızla birlikte masaya oturdu.

Selen, o yaz Kukulik'in bütün itirazlarına rağmen her gün belli zamanlarda yüzdü, koştı ve yürüdü. Üstüne üstlük, Kukulik'in yemeklerini de kısımaya başladı. Küçük porsiyonlar, birkaç dilim ekmek ve bolca su; Kukulik'in hiç hoşuna gitmeyen ve gitmeyecek bir beslenme biçimi. Daha sonraları Selen, lüzumsuz yiyecekleri de ortadan kaldırınca, Kukulik iyice mutsuzlaştı.

Bir gün Selen dağa tırmanmak istedi. Anne babası izin verince hep birlikte tırmanmaya gittiler. İşte, Kukulik için asıl macera böyle başladı. Dağa tırmanırken Selen bir baktı ki, Kukulik yanlarında değil. Ailecek onu aramaya başladılar. Kukulik de bu sırada onları arıyordu. Kukulik'i bulamayınca dağdan indiler. Selen üzül-dü. Ondan ayrılmak istese de, ayrılıklarının bu şekilde olmasını beklemiyordu. Daha zamanları olduğunu ve neden ayrılmak istediğini ona anlatacağını düşünüyordu. Her gittiği yere onunla birlikte gelmek istemesini, ne zaman bir şey yapmaya kalksa onun kendisine askıntı olduğunu anlatacağı ve Kukulik'in bunu anlayışla karşılayacağını düşünüyordu. Oysa, hiçbir şey anlata-madan, doğru dürüst vedalaşmadan birdenbire çekip gitmişti Kukulik.

Kukulik de o sırada, onları bir daha bulamazsa diye çok endişelendi. Ormanın ne kadar güzel olduğu-

nu fark etti. Kuşlar cıvıldıyor, çiçekler çok güzel kokuyordu. Kukulik, eğer onları bulamazsa bu ormanın evi olabileceğini düşündü. Ve burada yaşayabileceğini, ormanın tam ona göre bir yer olduğunu ve çok güzel yiyecekler de bulabileceğini düşündü. Tekrar yürümeye başlayınca, uzaktaki evleri gördü. Orada, şehirdekilerin aksine, iki katlı evler vardı. Evlerin önünde de bir sürü çocuk. Selen'in gittiği okula benzeyen bir binayı görünce de çok sevindi. Burada yaz kursunda olan öğrencilerin bahçeden gelen seslerini duyunca daha da sevindi. Gizlice çocukları izledi ve aralarından zayıf, uzun boylu, siyah saçlı ve mavi gözlü bir çocuğu gözüne kestirdi. Çocuk onu fark etmeden sırt çantasına giriverdi.

Çocuk, okul bitince evine doğru giderken, her zamanakinin aksine çok acıktığını hissetti ve annesinden bolca yemek istedi. Annesi, bu isteğe şaşırsa da çok sevindi.

Çocuk acıktıkça acıkıyor, annesi de durmadan ona yemek yapıyordu. İşte o akşamlardan birinde, aniden Kukulik ortaya çıktı. Annesi de çocuk da buna şaşırmadılar ve zaman içinde Kukulik'le çocuk çok iyi arkadaş oldu. Günler geçtikçe Kukulik çocuğu daha çok sevdi. Çünkü çocuk eskisi gibi zayıf değildi artık.

Sonraki yaz çocuk, ailesi ve Kukulik'le birlikte Antalya'ya tatile gitti. Çocuk arkadaş edinmeye çalıştıkça, Kukulik engel oluyordu. Ne zaman yüzmek istese, "Boş ver, şezlongda yatalım," diyordu. Bir tek şeye izin veriyordu, otelin açık büfesinde çatlayana kadar yemeye.

Tuhaf bir rastlantı! Selen de ailesiyle birlikte aynı oteldeydi.

Selen birçok arkadaş edinmiş, koşuyor, oynuyor, yüzüyordu. Bir sabah Selen, çocuk ve yanındaki Kukulik'le kumsalda karşılaştı. Kukulik, Selen'i görünce, çocuğun göbeğinden Selen'e göz kırptı. Selen de artık şişkin olmayan göbeğini sıvazlayıp, Kukulik'e göz kırptıktan sonra kendini serin sulara attı. ■

Defne Düzenli

8. sınıf öğrencisi
Özel Marmaris Çağdaş Bilim Koleji

GÜZEL, ADAM VE BEN

Bugün pazar her zamankinden de kalabalıktı. Nedenini bilmem ama nefes almak bile zor geliyor bana böyle yerlerde. Bir tezgâhtan yarım kilo dolmalık biber aldım, 'Daha fazla mı alsaydım,' diye düşünmeden edemedim. Dolma istemişti canım bu sabah, kardeşlerime söyleyince de çok sevinmişlerdi. "Hem de bol kıymalı!" diye bağırmıştı Ali. "Ama kuşüzümü olmasın," demişti Fırat. Onları okula bıraktıktan sonra pazara yönelmiştim. Tatlı yaparım diye, portakal almıştım bir de. Elmalarda da gözüm kalmıştı ama şu sıralarda paramı, hayatımda ilk defa kendim için biriktirmeye çalışıyordum. O yüzden biraz canım sıkkın, düşünceli bir şekilde yoluma devam ettim.

Param olunca bir şeyler öğrenmek, filmlerde izlediğim kadınlar gibi iş sahibi olmak istiyordum. Yüksek topuklu, rengârenk ayakkabılarım olurdu. Kardeşlerime de hava atabilirdim o zaman. Ama bir türlü, ne yapacağıma karar verememişim. Modacı mı olsaydım,

yoksa oyuncu mu? Aslında doktor da olabilirdim. Evet evet, buldum; avukat olurum ben! Hem, babam benim inatçılığımı ve dobralığımı sevmiştir hep. Ama ya yalan söylemek zorunda kalırsam? "Neyse," dedim kendi kendime, "param olunca bütün meslekleri tek tek denerim belki..."

Eve geç kalabilirim, işlerim aksar, kardeşlerime bakmam bahanesiyle, içimde yanan eğitim ateşini söndürmeye çalışmışım bu zamana kadar. Bunu yapmazsam, hayatımdaki en büyük hataya düşeceğim aklıma geldiğinde, içimdeki sesi susturdum. Bir yandan da umutla para biriktirmeye başladım. Tabii sadece para değil, başka şeyler de biriktiriyordum; gizlice ders çalışıyordum mesela. Denklemleri, kardeşlerimi çalıştırırken söktüğümü, sökünçe içimi kaplayan mutluluğu daha dün gibi hatırlarım.

Babamın bende bitmek bilmeyen bu eğitim özlemini anlaması, benim kendimi anlamamdan çok daha uzun sürmüştü. Hatta onun beni tam olarak anladığından ve hayallerime ulaşmam için bana izin verip vermeyeceğinden bile emin değildim. Daha önce konuşmamıştık bu konuları hiç. O, eve para getirir, kardeşlerimi okutur; ben de kardeşlerime ve eve bakar, yemek yapardım. Kendimi bildim bileli bu düzen böyle giderdi.

Eve doğru yavaş yavaş yürürken, pazarın karşısındaki mezarlıkta el sallayıp duran yaşlı amcağı gördüm. Mezarlığın önünde, her zamanki ceketini, birkaç eksik dişini gösteren tatlı gülümsemesiyle beni selamladı. Onu ne zaman mezarlığın önünde görsem, yoldan geçenlere selam verir, gülümserdi. Ama bana daha bir şefkatle bakardı sanki. 'Elimdeki ağırlıkları mı fark etti acaba,'

derdim hep. Belki de annesiz olduğumu duymuştu bir yerden. Onunla ilgili pek çok şey düşünmüştüm: Nereden gelirdi, akşam ne yedi, neden hep gülümser, birini bekler gibi dururdu? Dalmışım... Amcaya ben de el salladım ve eve doğru yürümeye devam ettim.

Dolmanın içini hazırlıyordum. Kafamın içinde, mezarlıktaki amcanın hayali ve arkada çalan müzik birbirine karışıyordu. Bir yandan müziğe eşlik ediyor, bir yandan da biberlerin içini çıkarıyordum. Onun hayatını merak etmiştim, ama hiç cesaret edememişim sormaya.

Biberin içini doldururken akşam olmaya başlamış, sokaklar işten çıkan insanların sesleri ve araba gürültüsüyle dolmuştu. Balkondan bütün bunları seyredebilmek öyle hoştu ki! Kardeşlerim ve yorgun babam az sonra gelirdi.

Benim aklımsa amcaya kaymıştı yine. Kesin, şimdi işten çıkan insanlar gelip geçiyordu önünden, onlara el sallıyordu. Çocukluğumdan beri tanımadığım insanların hayatlarını fazlasıyla merak etmişimdir. Evde bütün gün zaman geçmek bilmediği için, başkalarının yaşamlarıyla ilgili kafamdan hikâyeler yazar, kendi kendime vakit öldürürdüm. Bu, benim için bir hobi olmuştu. İşte şimdi de, mezarlıktaki amcanın hikâyesini yazmak istiyordum.

Dolmaları tencereye dizdim, ocağa koydum. Portakalları yıkamaya başladım.

Belki hep zor bir hayatı olmuştu Adam'ın. Mahallesinde oturan bir Güzel'i sevmişti belki de. Onu görünce yüzünü yere eğen, utancından yanakları al al olan birini. Kız da onun samimiyetini, diğerlerine benzemesini ve de kararlılıkla doğru bildiğini yapmasını sev-

mişti belki. Adam'ın hayatı o Güzel'le değişmişti, kalbi farklı atmış, gülümsemesi bile başkalaşmıştı belki. Güzel ona her baktığında içinde kelebekler uçuşuyor, başı hafif dönüyordu, bir şeyler içmişçesine.

Her gün aynı saatte mezarlığın önünde buluşurlardı. Ama yalnızca birbirlerini görmek için değil, oradan geçen insanlara, kendilerinden emin bir şekilde, kadınların eğitim haklarını anlatırlardı. İnsanlar kimi zaman dinler, bazen karşı çıkar, bazen hak verirlerdi. Ama ne olursa olsun –yorgunluk, sınavlarının olması, arkadaşlarının okul sonrası bir araya gelip keyifle geçirdikleri zamana eşlik edememeleri, ailelerinin itirazları– Adam ve Güzel anlatmaktan vazgeçmediler. Güzel, Adam'ın bu kararlılığına hayrandı.

Adam kimseye anlatamamıştı; annesi küçük bir hata yapınca, mesela yemeği güzel olmayınca, babası ona bağırıp çağırır, hatta kimi zaman şiddete kalkışırdı. Adam kendine o günlerde söz vermişti, bir an önce büyüyecek ve kadınlara haklarını savunmada yardımcı olacaktı. Bir gün annesiyle kaçıp gelmişti buralara. Yeni geldikleri bu yerde tanışmıştı işte Güzel'le.

Portakal kabuğunu rendeleyerek irmik helvasına koyacaktım. Kardeşlerim neredeyse, okuldan acıkmış olarak gelirdi, biraz hızlı olmam lazımdı. Sütü tencereye koydum. Biraz şeker, irmik ve portakal kabuğunu içine boşalttım. Dolmaların altını kapatıp dinlenmeye bıraktım.

Bir gün, yaz bitimine doğru, Güzel koşa koşa mezarlığın önüne gelmişti. Adam şaşırılmıştı onun bu telaşlı halini görünce. Güzel'in gözleri umutla bakıyordu. Güzel'in hayattaki en önemli amacı kendi ayakları üzerinde durabilmektir. Bunun için okuması, çalışması ge-

rekiyordu. Kasabadaki diğer kızların aksine, evlenmek değil okumaktı onun tutkusu. Çalışıp para kazanmak istiyordu Güzel. Bir üniversiteye başvuruda bulunmuş ve kabul görmüştü. Hem de yurtdışında bir yerdedi bu üniversite. İlk yıl hazırlık sınıfında geçecekti ve sonra hayallerine kavuşacaktı. Adam'ı çok seviyordu ama üniversiteye gitmeye de kararlıydı. Adam, sevdiği mutlu olacaksa, ne kadar kal demek istese de, bir şey demedi, diyemedi. Güzel için sevindi, ona sarıldı, ikisinin gözyaşları birbirine karıştı.

Güzel'in gideceği günün sabahı, Adam onunla son bir kez konuştu. Gözleri kısıldı, tebessüm edince gamzelerinin biri belirdi kızaran yüzünde. "Hayatın tadını çıkar," derken gözleri doldu. Güzel, Adam'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Yavaş yavaş karıştırıyordum portakallı irmik tatlımı. Acaba ben yurtdışına gidebilir miydim, kardeşlerimi bırakıp? Gidebilirdim tabii, niye gidemeyeyim... İnsan bir şeye karar verdiğinde artık her şey bitmiştir! Ama ben ailemi özlerdim çok. Bensiz ne yaparlardı? Amaaan, ne yaparlarsa yapsınlar, kendi ayakları üzerinde durabilmeli her insan!

Ayrırlırlarken Adam'dan tek bir şey istedi Güzel, onu beklemesini... Bir gün geri gelecekti ve onu mutlaka görecekti. Güzel uzaklaşırken, birbirlerine el salladılar.

Adam yıllarca, bir yandan çalışırken bir yandan da kadın haklarını yoldan geçenlere anlatmaya devam etti. Hatta bu konuda bir kitap bile yazdı. Hep ama hep o mezarlığın önünde aynı saatlerde Güzel'i beklemeye devam etti. Güzel'dense hiçbir haber çıkmadı. Vakit geçtikçe onun hayalini görmeye başladı Adam. Ya-

nağındaki öpücüğün sıcaklığı hiç silinmemişti. Hayalle gerçek karışıyordu bazı zaman... Güzel'in kendisinde en çok sevdiği şeyi, kararlılığı yüzünden orayı asla terk edemedi. Gelen geçene el salladı, söyleşti. Tıpkı, Güzel'le yaptıkları gibi...

Yemeklerim hazırды. Tam o sırada zil çaldı ısrarla; Ali ile Fırat'ı gelen. İçim huzurla doldu. Onların okuyup büyümelerini zevkle izliyordum. Ben de onlar gibi şanslı olmayı nasıl da isterdim. İçeri girdiklerinde tabaklarına dolma koydum, yanına da biraz yoğurt. Bugün babamla konuşacaktım, ne olursa olsun! Kendim için bir şeyler yapmak istiyordum.

Akşama doğru babam geldi. Ona yemek koyarken, dayanamayıp başladım anlatmaya. Bir yandan yemeğini silip süpürüyor, öbür yandan kaşlarını kaldırıp bana garip garip bakıyordu. "N'apacaksın okuyup da..." gibi basit ve üzülmeme neden olan cümleler kuruyordu. Hayallerimden vazgeçmeyeceğimi, bunu yavaş yavaş da olsa kabul etmesini istedim ondan. İç çekti, başını salladı. İşte o anda uçar gibi atlayıp ona sarıldım. Dünyada hiçbir şey bu kadar mutlu edemezdi beni! Ben de liseyi açıktan okur, sonra sınavlara girebilirdim belki, neden olmasın?

Annem gittikten sonra evin annesi ben olmuştum. Öyle de olması gerekirdi, değil mi? En büyük kardeş, fedakârlık yaparak anne yerine geçer. Herkes böyle söylemişti. Ama şimdi eminim ki, benim yaşımdaki bir kızın kaldıramayacağı kadar zor bir işti annelik. Yemek yapmayı bilmezdim, ta ki teyzem gelip öğretere kadar... Alışverişe çıkamazdım hiç. Tutumluluğu da yeni yeni öğreniyordum. Hem sıkıcıydı annelik, çünkü hep ağırbaşlı olman gerekiyordu. Kardeşlerinle bir olup oyun

oynarsan, sonra onlara nasıl söz dinletebilirdin? Ya buluşuklar... Onlar uyurken hepsini yıkayabilir miydin? Babam da bu annelik rolünün beni zorladığının hep farkındaydı belli ki.

O akşam yatağıma her zamankinden mutlu girmiştim. Hikâyeme devam etmeye karar verdim.

Adam yavaş yavaş yaşlandı. Akli gelip gitmeye başlamıştı. Herkes ona “deli”, “meczip” gibi lakaplar takıyordu. Mezarlığın önünde, her zaman durduğu yerde, gelen geçene Güzel’in geleceğini söylüyordu. Belki doğruydu belki değil, ama yine de o kararlılıkla beklemekten asla vazgeçmeyecekti.

Bir gün Güzel gerçekten geldi ve yıllar önce giderken Adam’ın yanağına kondurduğu öpücüğün yerine bir yenisini kondurdu. Yıllarca birbirlerini düşünmüş, birisi sonunda kendi ayakları üzerinde durmayı, biri de sevdiği insana sonsuz güvenmeyi öğrenmişti. İkisinin –ve benim– öğrendiğim asıl şeyse, kararlarından asla vazgeçmemekti. ■

Demir Alp

7. sınıf öğrencisi
İstanbul Hisar Okulları

BENİM ADIM...

Uykulu gözlerimi yavaş yavaş açtığımda gökten yumuşak bir şekilde süzülerek yerde ince bir tabaka oluşturan minik dostlarımı, kar tanelerini gördüm. Yüzüme ve gözlerimin tam üzerine düşen birkaç kar tanesi beni gıdıkladı ve gülümsetti. O sabah güzel bir güne uyandığımı hissetmişim. Yağan ilk kar, beni hep mutlu ederdi.

Üzerinde uyuduğum yatak bazen soğuk ama yumuşak, bazense sert ve sıcaktı. Bazen de vücuduma sapanan pütürlü kaldırım taşları yatağıma olurdu. Bazılarınız sokakta yanımdan geçerken hüzünlü gözlerle bakardınız bana, üzüldünüz halime. Bazılarınız soğuk kış günlerinde beni ısıtsın diye sıcak battaniyeler getirirdi. Bazen yağmurda, açık bulduğum bir kapıdan içeri girer uyurdum. Bazen güneşten saklanmak için ağaçların gölgesine gizlenir, kestirirdim. Yine de yatağıma çok severdim. Tüm sokak benim yatağımdı. Ne-

reye gidersem gideyim, her zaman yanımda, ayağımın altındaydı.

Yatağımın kenarında her daim değişik müzikler çaldı. Bu müzik bazen yanımdan hızla geçip giden garip araçların çıkardıkları sesler, bazen koşup oynayan çocukların kahkahaları, bazen de uçan ve yürüyen diğer canlıların konuşmalarıyla bestelenirdi. Ancak, araçların müziği hep korkuturdu beni, içime anlamadığım garip bir huzursuzluk salardı. Bu nedenle onlardan hep uzak dururdum. Sokaklarda yaşayan diğer arkadaşlarımı da onlardan uzak tutmaya çalışırdım.

Bazen uyandığımda yatağımın sağ ve sol köşesinde uzanan binaları inceler, ne kadar çok olduklarını düşünürdüm. Bu binalar gökyüzüne kadar uzanır ve sanki yalnız ve korkmuş bulutları yaralayıp deler geçerdi. Bu görüntüyü her gördüğümde bulutların canının yandığını hissederdim; bir şekilde gökyüzüne ulaşıp bulutları kurtarmak ister, yattığım yerden ellerimle onları binalardan uzaklaştırmaya çalışırdım. Gerçekten de bir süre sonra kurtarmaya çalıştığım bulut, ağır ağır hareket ederek, korkunç binadan kaçarak uzaklaşırdı. Onu kurtaranın ben olduğumu hayal eder, sevindirirdim. Ta ki, yeni bir bulut koca binanın soğuk taşlarına ulaşana kadar...

Ben daha bu dünyada yeniyim, küçük bir çocuğum sizin anlayacağınız. Annemi de babamı da hatırlayamıyorum. Sokaklar benim ilk hatıram. Bir kaldırım taşında sessizce otururken veya uyuklamaya çalışırken, yanımdan büyükler geçerdi sıkça, bazılarının annem ya da babam olmasını diler, özellikle bana yiyecek bir şeyler veren iyi kalplileri hayalimde hemen sahiplenirdim. Beklerken günün geçmesini, kaldırımında yürüyen bü-

yük küçük herkesin boynunu bükmüş, avuç içlerinde tuttıkları bir şeye gözlerini kırpmadan baktığını görürdüm. Bazen de tek parmaklarını, ellerindeki bu şeyin üzerinde kaydırarak büyülenmiş halde geçip gidiverdiklerini... 'Acaba bu kadar çok, bu kadar çeşitli kişiyi avuçlarına hapseden, onların bu kadar ilgisini çeken ne olabilir?' diye düşünürdüm. 'Niyeyse niye,' der, bazen gözlerimi gökyüzüne çevirir, bulutlarımı izlemeye devam eder, bazen bana sokaklarda yürüyen insanların çarpacağından korkar, kendimi zamanı gelince koruyabilmek adına onların adımlarını dikkatlice izlerdim.

Sokaklarda yalnız değildim tabii ki, pek çok arkadaşım vardı. Bazılarıyla kavga etmemize rağmen kardeş gibiydik, hatta bir de birkaç kuşum bile vardı, bana durmadan güzel şarkılar söylerlerdi. Bazı dostlarımla soğuk havalarda birbirimize sarılarak uyurduk. Bazen, bulduğumuz birkaç lokma yemeği kavga dövüş paylaşırdık. Ama bu kadar arkadaşına rağmen hep yalnız hissederdim kendimi. Kalbimdeki boşluk, sokaklarda hep benimle birlikte dolaşırdı. 'Beni gerçekten üsüten de bu boşluk,' diye düşünürdüm. Bir ailem olmasını ne çok isterdim, bir bilerseniz. Her gün uyuduğum yatakları sel gibi kaplayıp geçen binlerce kişi arasından birileri benim ailemdi, bundan neredeyse emindim. İnsanlar ne kadar çoksa, kendimi de o kadar yalnız hissederdim sanki. Bu kadar insan arasında küçük çocuklar yalnız ve terk edilmiş yaşayamazdı, mutlaka bizi evlat edinecek iyi kalpli insanlar olmalıydı. Arkadaşlarım, "Kendine gardiyan mı istiyorsun? Boş ver, ne yapacaksın aileyi? Özgürsün sokaklarda, bunu hiçbir şeye değişme," diyordu. Ama ben her zaman sevgiyi özgürlüğüme değişebilirdim. Hem de o kadar kötü tecrübeye rağmen...

Günlerden bir gün, sokaklarda dolaşırken, etraf-taki insanlara sormaya başlamıştım, “Beni evlat edin-mek ister misiniz?” diye. Arkadaşlarım benimle dalga geçiyordu ama ben umutluydum, milyonlarca insanın arasında birileri benim ailemden çıkacaktı kesinlikle. Günün sonuna doğru, ısrarına dayanamayarak beni çağıran bir adamın peşine takıldım. Ancak, “Beni ger-çekten evlat edinecek misiniz?” soruma cevap alama-dım. Sanki beni hiç anlamıyor, konuşmamdan rahatsız oluyor gibiydi. Beni eski ve yıkık bir ara sokağa gö-türdü, onu heyecanla takip ettim, elinde bana verece-ği güzel bir yemek de vardı. Sonunda her şey yoluna girecekti. Beni bir kulübenin içine soktu. Bana yeme-ğimi verdi, ama içerisi boştu. Adam kulübeden çıkar-ken beni oraya kilitledi. Gitgide korkmaya başladım, belirli bir süre sonra içimdeki korku filizlenerek koca-man bir dehşet ağacına dönüştü; ağaç, şiddet ve nefret meyveleri verdi.

Çok dayak yedim, çok hırpalandım. Neden dövül-düğümü anlamadan günler geçirdim. İçimde garip bir nefret büyüyordu, artık ne görürsem saldıracak durum-daydım. Evet, sokaklardaki hayatımdan daha çok ye-mek yiyordum, güçlenmişim. Ama bu kapalı kutudan çıkamıyor, rahatça dolaşamıyor, kuşlarımla ilgilenemi-yordum. Peki, ben olmadan narin ve ürkek bulutlarım nasıl kurtulacaktı o binalardan?

Bir süre sonra, adam bana yemek vermeyi kesti ve dayakların şiddetini artırdı. Yaklaşık bir hafta sonra da beni çekiştirerek, zorla bir yere götürdü. Kapıyı açtığı-nda burnuma gelen ağır kan kokusuyla sarsıldım. Bü-yük insanlar ellerindeki kâğıtları sallayarak bağırıp ça-ğırıyorlardı. Ortada yuvarlak bir alan vardı, üzerinde

bolca kan lekesi... Adam beni o yuvarlak alana soktu. Karşıma da yine sokaklardan tanıdığım bir başka arka-daşım getirildi, zorla. O da belli ki benim gibi çok aç, korkmuş ve sinirliydi. Büyük insanlar, yemek için dö-vüşmemizi istiyorlardı. O zaman anladım neden son bir haftadır aç bırakıldığımı. Tam o anda karşımdaki arka-daşım üzerime atıldı ve dövüş başladı. Aklımda sadece yemek yiyebilmek vardı ve başka hiçbir şey düşünme-den kavga ediyordum. Dövüşü kazanmak üzereyken, büyüklere baktım ve ne yaptıklarını anladım. Bizi hay-vanlar gibi savaştırıyorlardı ve kimin kazanacağı üzeri-ne kumar oynuyorlardı. Bedenim yaralı, kanlar içinde yerde yatan arkadaşşıma baktım. Büyük insanlar çoş-kuyla bağırıyordu. Kendimden ve oradaki insanlardan tiksindim. Yemeği almadan, bir boşluk bulup kaçmayı başardım.

Yorgun bir halde, kuytu bir kenara çöktüm, üle-rimden süzülen kanları temizlemeye çalıştım. İşte o an, içimdeki dehşet ağacının yanında bir hüznün ağa-cı filizlenmeye başladı. Bu kadar kötülüğe bir anlam veremiyor, yine de sokaklardaki insanların bana iyi-lik yapmaya çalıştıkları anları hatırlayarak, beni seve-cek ailemi bulabileceğime inanmak istiyordum. O an gökyüzüne baktım. Ortalıkta hiçbir bulut yoktu. Hep-si ölmüş olmalıydı! O korkunç binalardan onları ko-ruyamamıştım. O an ağlamaya başladım, uyuyakalana kadar.

Sabah kalktığımda ilk iş gökyüzüne baktım. Gök-lerde sanki bir bulut maratonu vardı! Milyonlarca bulut hızlıca ilerliyordu; göklerin krallığındaki arkadaşlarım hâlâ hayattaydı. Böylece yüzümü kocaman bir gülü-cük kapladı. Hemen etrafta koşuşturmaya başladım ve

dostlarımın uyuduğu sokaklara ulaştım. Arkadaşlarım beni gördüğüne sevindi, “Biz sana söylemiştik, bu aile sevdasını bırak, bizim dışımızda kimseye güven olmaz,” sözlerini tekrarladılar.

Ben yine de hayallerime devam ettim. Gecenin soğukunda sıcak bir aile düşleyerek ısındım. Ancak, kış günlerinde yemek bulmak gitgide zorlaşmıştı. Bize yemek veren tek bir restoran vardı, ben de o gün o restoranın arka kapısına gittim, ama bu kez farklı biri çıkageldi. Bana orada neden beklediğimi sordu. Yemek istediğimi söylediğim zaman, ne söylediğimi anlayamamış gibi bana baktı ve aniden sinirlenerek bana ve arkadaşşıma saldırmaya başladı. Bana bir çubukla vurdu, ardından tekme atmaya başladı, beni korumaya çalışan arkadaşımı da tartakladı. Sonunda ikimiz de oradan kaçabildik ama şimdi yemek artıkları veren bir restoranımız bile kalmamıştı.

Kış olduğu için sokaklarda daha az insan vardı. Çoğu gün aç uyuyorduk. Ben hâlâ, yatağımın yanından geçenlerden birinin ailem olacağını düşlemeye devam ediyordum. Bu hayal, hayata tutunmamı sağlıyordu. Ben daha küçüktüm. Hayal etmeyi bırakırsam hayatımın ne anlamı kalırdı?

Bir sabah uyandığımda, arkadaşlarımın bir adamın büyük arabasına girdiğini gördüm. Merakla yaklaşınca, adam beni de arabanın içine itiverdi. Büyük bir odaya götürüldük. İçinde minik minik küçük odalar vardı. Odaların ilginç camları ve yumuşacık, kocaman yatakları vardı. Artık soğuk da değildi. Yemeğimiz ve suyumuz vardı, bakılıyorduk. İlk gün duş bile almıştım! Yine de kalbimdeki boşluk hâlâ benimleydi. Bu büyük odaya her gün birçok yetişkin geliyor, camlardan bana

bakıyor, bir şeyler konuşup gidiyorlardı. Bazı arkadaşlarımı aileler evlat edindi. Onlar için mutluydum ama beni hiç kimse evlat edinmek istemiyordu. Diğer çocuklardan biraz daha iriydim sanırım, bir de o korkunç dövüşten geriye kalan yaralar beni oldukça çirkinleştirmişti. Ama ben hâlâ umutla bekliyordum.

Bir gün biri beni almaya geldi. Çok sevinmişim. Sanırım, ailemi bulmuştum. Yetişkin bir adamdı. Biraz kiloluydu ve kötü kokuyordu. Tıpkı önceki adama benziyordu. Ben yine de sevinçle onun evine gittim. Ancak bir kez daha paramparça oldum. Bu yalnız ve huysuz adam da sürekli, “Hayır!” diye bağırıp, beni dövüyordu. Ne yapmam gerektiğini anlatmıyordu. Şaşkın ve korkmuşum. Onu mutlu etmeye çalışsam, dediklerini anladığım kadarıyla yapmaya gayret etsem de olmuyordu. Bir gün bacağıma korkunç bir tekme attı, topallamaya başladım. Bana izin vermediği bir anda kendimi tutamayarak konuştuğum için de bir çubukla kafama ve burnuma vurmuştu, başım çok ağrıyordu. O gün evden kaçtım. Bu bir aile değildi, bu bir dehşet eviydi...

Kaçtım... Topallayarak ama hızla... Bir süre sonra asıl ana kucağıma, sokaklara ulaştım. Rahatça uyudum eski yatağımda. Artık kararlıydım, “gerçek” bir aile bulacaktım kendime.

O gün, genellikle bulunduğum bölgeden uzaklaştım. Bir çocuk beni öyle yara bere içerisinde, zar zor yürürken görünce hemen sarılıp bana yardım etti. Beni doktora götürdü, doktor yaralarımı iyileştirmeye koyuldu. Sonra, yeni arkadaşım önde, ben arkada, yola koyulduk. Önünde durduğumuz büyük kapıda dikilen siyah formalı, sert bakışlı adam nedense beni içeri al-

mak istemedi, ama neyse ki o anda, adamın bulunduğu küçük odanın içinden bir ses geldi. Adam elini bir şeye uzatıp kulağına götürdü, “Alo,” derken biz gizlice içeri süzüldük. Arkadaşımı, “Lila, nerede kaldın?” diyerek ama bir yandan da sevgiyle kollarını açarak karşılayan bir kadın ve bir erkek vardı. Hemen arkalarında, sokaklardan tanıdığım iki arkadaşımı gördüm. O an düşünmeye başladım... Lila'nın bir adı, ailesi vardı. Oysa, şu âna kadar bana hiç kimse adımla seslenmemişti... adımı bilmiyordum. Kendim hakkında, içimdeki ölü iki ağaç, hüznün ve korku ile güçlü bir umut ve inanç ağacı dışında hiçbir şey bilmiyordum. Ama şu an içimdeki ağaç iyice güçlenmişti. Ailemi bulmuş olabileceğimi anlamıştım. Çocuk arkadaşıma yaklaştım, başımı okşadı ve ailesi beni evlat edindi.

Evet, sonunda hayatımın her köşesinde rengârenk mutluluk ağaçları yeşeriyor. Artık eminim, bulutlar da kendi kendilerine hareket edebilmeyi öğrendi. Onları binalardan korumama gerek kalmadı. Benim gibi sokaklardan gelen iki arkadaşımınla birlikte harika bir aileyle yaşıyorum. Hep beraber yemek yiyor, ailemizden istediğimiz kişinin yumuşacık yatağında uyuyabiliyoruz. Ben, evin küçük bahçesinde toprağa çukurlar kazıp, içlerine arkadaşlarımla oynadığımız saklama oyunu için bir şeyler koyup çukurları kapatırken çok eğleniyorum. Araçların anlamadığım o müziğinden de oldukça uzaktayım.

Adımı merak ediyorsunuz, değil mi? Gerçek aileme kavuştuğumun ertesi günü Lila'yla sahilde top oynadık. O topu attı, ben getirdim, ardından denize girdik. Sudan çıkınca, Lila kurulandı. Ben de kurulanmak için bedenimi hızlıca sağa ve sola salladım. Lila'yı da ıslat-

mıştım. Lila havlusunun altına saklandı ve kahkahalar atmaya başladı. Sonra topu bir kez daha attı: “Haydi Zeus, yakala topu! Kimmiş dünyanın en iyi köpeği? Zeus!”

Benim adım Zeus, benim de gerçek bir ailem var. ■

Eylül Efsun Seferoğlu

8. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

KURŞUNKALEM

Kadın, altmış beş yıllık yaşamının izlerini taşıyan, derisi kırışmış elleriyle tuttuğu kurşunkalemi biraz daha sıkı kavradı. Boşta kalan sol eliyle, burnundan aşağı kayan gözlüğünü düzeltilti ve önündeki kitabın kapağını açtı. Gözleri bozuktu kadının, küçücük yazıları daha iyi görebilmek için kitaba yaklaştı. Kalem o kadar sıkı tutuyordu ki, parmaklarının eklem yerleri beyazlamıştı ama farkında değildi. Kalem ilk cümlenin ilk kelimesinin altına yerleştirip hecelelemeye başladı.

“Sı-cak bir yaz gü-nüy-dü. Sıcak bir yaz günüydü. A-li ar-ka-da-şısı i-le bah-çe-dey-di. Ali arkadaşı ile bahçedeydi.”

Heceleye heceleye okumaya çalıştığı cümlelerin arasında bir taraftan da düşünüyordu. İnsanlar, “Altmış beş yaşına gelmişsin, ne okuma yazması?” diye sordığında ne cevap verecekti? Ailesinin desteği ona cesaret verse de, arada sırada aklına geliyordu işte. Kızları, oğulları ona yardım etmek için ellerinden geleni yapı-

yorlardı, hatta küçük torunu henüz ilkokula giderken bile ona kitap okutmaya çalışırdı.

“Son-ra an-ne-si o-nu ça-ğır-dı. Sonra annesi onu çağırırdı. Sa-at geç ol-du de-di. Saat geç oldu dedi.”

Okurken cümlelerin altında sürüklediği kurşunkalem, ince bir çizgi şeklinde iz bırakıyordu. Kalem gereğinden fazla sıkı kavramış olan eli terlemeye başlamıştı. Kalem yavaşça kitabın arasına bıraktı ve elini elbisesine sürterek kurutmaya çalıştı. Parmakları ağrı-mıştı. ‘Bu yaşa kadar elimize kalem mi geçti, olacak o kadar,’ diye düşündü.

Sokaktan gelen sesleri fark edince, başını sadece tül perde çekili olan pencereye çevirdi. Hava kararıyordu. Sesler de dükkânının kepenklerini kapatan marangozdan geliyor olmalıydı. Pencerenin ahşap çerçevesinden içeri sızmaya çalışan rüzgâr, ince bir uğultu oluşturuyordu. Ankara’da kış sert geçerdi. Karşındaki İşçi Blokları’nın çatısı kardan bembeyaz olmuştu. ‘Bu kar sabaha tutarsa ben kursa nasıl gideceğim?’ diye aklından geçirdi kadın. O kadar da okumuştur. İç çekip bakışlarını pencereden, kitabına çevirdi.

“A-li an-ne-sine ses-len-di. Ali annesine seslendi. An-ne ben gel-mek is-te-mi-yo-rum...”

Heceleyerek okuduğu cümleleri baştan alıp okumaya çalıştığı daha çok zorlanıyordu. Bu yüzden tekrar tekrar denemeye devam ediyordu, ta ki cümleyi takılmadan okumayı başarana kadar. Sol elinin işaret parmağıyla gözlüğünü bir kez daha burnunun üstüne doğru itti ve tokadan kurtulup gözünün önüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Elindeki kalem sabırsızlıkla sallayarak sayfalarını çevirdi kitabın. Bu akşam okuması gereken daha üç sayfası vardı.

“A-ma ö-dev-le-rin var de-di A-li-nin an-ne-si. Ama ödevlerin var dedi Ali'nin annesi. An-nem hak-lı di-ye dü-şün-dü kü-çük ço-cuk. Annem haklı diye düşündü küçük çocuk. A-ma ca-nı is-te-mi-yor-du...”

‘Ah be evladım,’ dedi içinden kadın. ‘Ne güzel okulun varken ne diye oyun peşinde koşarsın?’ Ne de olsa çocuk değil miydi, akli ermiyordu okulun ne kadar da önemli olduğuna. Kendi durumunu düşündü sonra. Ne de isterdi okula gidebilmeyi... Ama böyle yetmişine gelmişken değil, tam yaşında. Bir kez daha iç çekti.

Yan odadan sesler duyuluyordu. Eşiyle tek başına yaşadığı evi, tatil olunca dolmuştu şimdi. Şehir dışındaki iki kızı, büyük oğlu ve Ankara'nın başka bir semtinde oturan küçük oğlu gelmişti. Onlarla oturmayı öyle çok istiyordu ki canı, özellikle de torununu çok özlemişti. Ne zamandır ne görebilmiş, ne telefonda konuşabilmişti onunla. “Dersleri yoğundur, rahatsız etme,” derdi kızına hep. Kızı da buruk bir gülümsemeye onaylardı. Biliyordu annesinin ne düşündüğünü.

Kadın, kaşlarını çatarak büyük bir dikkatle kitaba odaklandı yine. Elindeki kalem daha da sıkı tutmuştu. ‘Bitirsem çocuklarımla daha rahat zaman geçiririm,’ diye düşünüyordu, şimdi içeri gitse akli derste kalacaktı. Tam o sırada, ahşap kapı iki kez tıklatıldı ve yavaşça aralandı.

Gelen, torunuydu. Genç kız içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yavaşça anneannesinin yanına ilerledi ve elini kadının omuzuna koydu.

“Saatlerdir buradasın... İçeri gel otur biraz, sonra devam edersin.”

“Yarın ders var, hoca sınıfta okutacakmış. Bunları okuyayım da, sonra gelirim.”

Genç kız, yüzünde bir tebessümle odadan çıktı. ‘Kırk yılın başı çocuklarım geldi, ben yanlarında değilim, ama n’apayım, bir işe başlayınca da ortasında bırakılmaz ki,’ diye düşündü kadın. Torunu gelmişken yardım mı isteseydi acaba? Dili varmazdı yardım istemeye.

Kadın düşünceler içinde, elindeki kalemle oynarken kapı tekrar açıldı. Torunu, taşıdığı sandalyeyle içeri girdi. Sandalyeyi kadının yanına yerleştirip oturdu.

“Sen oku, ben de kitaptan bakayım. Takıldığın yerde yardım ederim hem. Yarın öğretmeninin seninle gurur duyacak, emin ol. Hepimiz duyuyoruz.”

Yaşlı kadının dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve başını salladı. Elindeki kurşunkalemi, biraz daha sıkı tutarak, kaldığı kelimenin altına yerleştirdi. Üç sayfa neydi ki hem? Okunur giderdi.

Rüzgâr tüm gücüyle esiyor, ahşap çerçeveli pencereden gelen uğultu devam ediyor, kar yollarda birikmeye başlıyordu. Tüm dükkânlar kapanmıştı, karanlığın usul usul indiği sokağa evlerin pencerelerinden ölgün ışıklar yayılıyordu. Yaşlı bir kadının pürdikkat kitap okuduğu o odadan yayılan ışıkta diğerlerine hiç benzemiyordu. ■

Nisan Özcan

8. sınıf öğrencisi
Eskişehir Mustafa Kemal Ortaokulu

KATRELER VE ŞEHİRLER

Bulutlar mutsuz şehirlinin üzerine ağlıyorlardı. Sular seller götürüyordu sokakları. Katre de bu yağmurlu günde yavaş yavaş Galata'ya doğru yürümekteydi. Karanlık, soğuk ve ıslak günlerin hakkını vermeyen bir kıyafet vardı üzerinde. Ayağında ince bir çorap ve spor ayakkabı, pantolonunun üzerinde uzun bir tişört ve mavi bir yağmurlukla yürüyordu sokaklarda. Ayakkabılarının içi çoktan suyla dolmuştu. Mavi yağmurluğunun kapüşonunu kapatmayı ısrarla reddediyordu. O, bu ürpertiden ve ıslaklık halinden keyif alıyor gibiydi. Üşüyordu. Vücudunun tüm uzuvlarını bu soğuğa teslim etmişti.

Yüzü asıktı. Saçları kırık ve ıslaktı. Kahverengi, kabarık saçları, mutsuz yüzü ve ıslak ayaklarıyla işe yürüyordu. Dar sokaklardan geçerek, sıkış tıkış binaların kapılarındaki yansımasını seyrediyordu. Zaten gideceği yerlere hep ara sokaklardan geçerek gitmesinin sebebi de buydu; Katre yürürken alçak pencerelerdeki

ve apartman kapılarındaki yansımasına bakmayı severdi. Görüntüsünün dalgalanışı, yok oluşu, ortaya çıkışı onu eğlendirirdi.

Oysa şu anda tek hissettiği şey, derinlerden gelen bir huzursuzluktu. Kendisini görüyordu fakat bu kişiye "ben" demeye dili varmıyordu. Artık aynada gördüğü şey onun için anne ve babasının genlerinin uyumsuzluğundan doğmuş bir surattan ibaretti. Sürekli tekrar eden mimiklerini izleyerek yürüyordu sokaklarda. Tek gördüğü, binlerce insan yüzünün üst üste binerek oluşturduğu bir suretti. Ucube gibi hissediyordu kendini. Sırt çantasında babaannesinin, dedesinin, Bakkal Ahmet'in öğütlerini taşıyordu. Sırtı ağrıyordu. Suratına ve sırt çantasına bakmak midesini öylesine bulandırdı ki, gözlerini ayaklarına çevirmekten başka yol bulamadı. Bir süre bina kapılarına girip çıkan adımlarını seyrettikten sonra, 'Adımlarım babaminkilere benziyor,' dedi içinden.

Yağmur onu hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Normalde çok sevdiği damlalar şu anda onu çok mutsuz ediyordu. 'Annem de yağmuru hiç sevmezdi zaten,' diye geçirdi içinden. Tekrar yüzüne dikti gözlerini. Koyu camları olan bir apartman kapısında birkaç saniyeliğine yakaladı görüntüsünü. Birçok farklı insan gördü yansımasında fakat kendini bulamadı.

Yağmur iyice hızlandı. Katre kitapçıya yaklaşıyordu. Bir yıldır çalışıyordu bu kitapçada. Dünya turu için ihtiyacı olan parayı denkleştirmesine üç ay kalmıştı. Belgin de Katre'yi bu parayı denkleştirmesi için işe almıştı zaten. Belgin'le aralarında on yaş kadar vardı. Fakat çoğu zaman arkadaş gibiydiler, çok severlerdi birbirlerini. Bugün de Katre, iyi bir arkadaş olarak gülümse-

meli ve dükkâna neşeli bir şekilde girmeliydi. Belgin'in şiir kitabı dün yayımlanmıştı ve bu mutlu günde Katre'nin kişisel bunalımlarının hiçbir değeri yoktu.

Kocaman bir gülüşle girdi içeri.

"Günaydın ve tebrikler."

Belgin oturduğu yerden kalktı ve elinde mor kapaklı bir kitapla Katre'ye doğru yaklaştı. Sarıldılar.

"Günaydın."

Sesi oldukça neşeliydi. Getirdiği kitabı Katre'nin eline tutuşturdu.

"Ellinci sayfayı aç, ilk şiir kitabımda senin için de bir şiir var."

Katre gülerek, kitapların arasındaki ahşap masaya doğru ilerledi.

"Seni biraz da olsa tanıyorsam, şiirinin, isminin anlamı üzerine olduğuna bahse girebilirim."

Belgin de güldü. "Ne yapayım, yağmura karşı zaafim var."

Ardından ses tonu hızla değişti, bakışları masanın sol tarafındaki kapiya odaklandı. Heyecanla, "Sana seyahatin için birkaç küçük şey almıştım. Bekle, getiriyorum," diyerek, gözlerini dikmekte olduğu kapıdan çıktı.

Cevap vermesini beklememiş, adeta planlı bir şekilde, Katre'yi kendisiyle baş başa bırakmıştı. Katre gözlerini, annesinin, teyzesinin, öğretmenlerinin ve daha onlarca insanın sözleriyle ağırlaşmış olan çantasına dikip Belgin'in geri gelmesini bekledi. Şimdi ona bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Bekleyişi kısa sürdü. Çok geçmeden Belgin elinde renkli bir atlas ve küçük kitapçıklarla çıkageldi. Katre yutkundü.

"Teşekkür ederim ama gerek yoktu. Çünkü dünya turuna çıkmayacağım."

Belgin bir süre Katre'nin suratına dehşet içinde baktı. Katre'nin annesinin öldüğünü veya babasının kansere yakalandığını düşünmüştü sanki. Katre sessizliği bozdu.

"Çok iyi bir şirketten teklif aldım. Reklam işlerini yapmamı istiyorlar benden, ama önümüzdeki ay işe başlamalıyım. Bak, ben daha yirmi dört yaşındayım ve benim gibi, üniversiteyi yeni bitirmiş genç insanların ayağına kolay kolay gelmeyecek bir şans elde ettim. Herkes bu teklifi kabul etmem gerektiğini düşünüyor. Annem ve babam çok heveslendiler. Öğretmenlerim bu işin kariyerim için çok önemli bir adım olduğunu söylüyor. Eğer işi kabul etmezsem çok kızacaklar. Ayrıca bunun, geleceğim için daha iyi olduğunu da söylüyor her..."

Belgin sözünü kesti. Keskin gözlerle ona bakıyordu. Odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Şimdi sen üç beş insanın söyledikleri yüzünden sekiz yıllık hayalini bir kenara atıyorsun! Şaka mı bu?"

Durdu ve tekrar Katre'nin yüzüne baktı.

"Katre, sen reklamcı olmak istemiyorsun ki!"

Katre ise bu sözleri duymak istemiyordu. O kendini ikna edebilmek istiyordu.

"Herkes bu konuda aynı şeyleri söylüyor Belgin. Ne yapayım, çok ısrar ediyorlar. Onların da kendilerinin haklı oldukları noktalar var."

Belgin'in yüzündeki ifade acımayla karışık bir öfkeye dönüştü.

"İyi ki kararından vazgeçmişsin. Zaten kaçırdığın ilk trende, valizini alıp İstanbul'a geri gelecektin." Sesini daha da yükseltti. "Kararlı ol biraz! İnat et, diret... Gerçi kime ne anlatıyorum ki! Ben..." Belgin'in telefo-

nu çaldı. Derin bir nefes alıp dükkânın arkalarına doğru ilerledi ve harareti bir telefon konuşmasına daldı.

Katre ise mutsuzluğunu yanı başına oturtup kitapları seyretmeye başladı. Bu küçücük, şirin dükkâna nasıl bu kadar çok kitap sığdığına bir türlü akıl erdiremiyordu. Gözlerini raflarda gezdirerek kafa dağıtmaya çalışırken, gözüne kitaplardan biri takıldı; *Tatar Çölü*. On yıl önce bu kitabı almak için bu dükkâna geldiğinde –on dört yaşlarındayken– Belgin’le tanışmıştı. O sıralar Belgin kitapçıyı yeni açmıştı, yirmilerindeydi. Katre’yi çok sevmiş hatta onunla tatlı tatlı sohbet etmişti.

“Ne olmak istiyorsun?” diye sormuştu ona.

“Dünyayı gezen biri olmak istiyorum,” demişti Katre.

Şimdi bu anı aklına geldikçe, görmek istediği şehirlerin hayaliyle yanıp tutuşuyordu Katre. Fakat bir yandan da insanların düşüncelerinden, annesinin öğütlerinden, göreceği günlerden delicesine korkuyordu. Yanlış seçim yapmaktan ve çevredeki fısıldaşmalardan çekiniyordu. Sanki tüm bunlar onun önüne serilmiş engellerdi de, bunları aşamıyordu.

Belgin telefonu kapatıp geri geldi. Bu sırada Katre, kendini bu kadar mutsuz ediyor oluşuna bahaneler arıyor ve Belgin’in de ikna olmasını istiyordu. Bu yüzden telaşlı bir şekilde girdi söze.

“Bak Belgin, sen bana kararlı olmam gerektiğini söylüyorsun fakat ben kararlı olmak değil, doğru kararları vermek istiyorum.”

Belgin, Katre’nin rahatlamak ve korkularına teslim olmak için verdiği çabayı görmüş olacak ki, yumuşak bir ifadeyle baktı ona.

“Birçok doğru var, bunu sen de biliyorsun. Önemli olan, kimin doğrularını seçtiğin.”

Tam oturacaktı ki, telefonu tekrar çaldı. Yayınevinden arıyorlardı. Belgin telefonu açıp uzaklaştı. Katre ise donup kalmıştı. Kimin doğrularını seçtiğine emin değildi, fakat kendi doğrularını seçmediği kesindi. Bu durumu gözden geçirebilmek için kendisiyle baş başa kalmak istedi. Bir süre kendisini aradı, bulamadı. Bir umut, camdaki yansımasına baktı. Annesinin, teyzesinin, amcasının yüzünü görüyordu; burnu öğretmenine, ağzı babasına benziyordu. Kendine dair hiçbir şey göremiyordu. Aramaya devam etti. Bu sırada aklına, Belgin’in kendisi için yazdığı şiir geldi. Kitabı eline aldı, ellinci sayfayı açıp kendinden bir şeyler aramaya başladı.

*“Bin katre tanıdım
İstanbul’a yağan,
Bir tanesi vardır ki
Binlerce şehri ıslatan...”*

Katre şiirin ilk kıtasını okudu ve kitabı kapattı. Gözlerini cama dikti fakat bu sefer yansımasına değil, cama çarpan yağmur damlalarından birine, Katre’ye odaklanmıştı.

Dün o iş teklifini aldığından beri kendisini bir türlü bulamamıştı. Fakat şimdi anlamıştı ki, benliği bir yağmur damlası olup İstanbul’a yağmıştı. Sonunda, aradığını bulmuştu. Gözüne kestirdiği damlayı dikkatlice izlemeye başladı. Damla camda yavaşça yere doğru süzülüyordu. En alta ulaşmaya, yere temas etmeye çalışıyordu. Önüne başka damlalar çıkıyor, fakat bu damla hiç durmuyor, önüne çıkanları kendine katarak ilerliyor ve hiç duraklamıyordu. Öyle inatçı bir damlaydı ki

bizimki, kendisinden büyük damlaları bile itekliyordu. Katre gülümsedi. İki katre de gülümsüyordu şimdi.

Belgin'in sesi kesildi. Zamanlaması hep çok iyiydi. Kapıya doğru yürüdü.

“Kitabın tanıtımı için görüşmemiz gerekiyormuş. Beşiktaş'a gideceğim. Trafik çok tıkalı mıdır?”

“Onu bilmiyorum ama yanına mutlaka şemsiye al, yağmur çok şiddetli.”

Belgin, Katre'nin bu söylediğine karşı çıkar bir edayla, “Çok güzel yağıyor,” dedi. Ardından birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

Katre gülümsüyordu. “Eminim, yağmurun daha güzel yağdığı şehirler vardır.” Gülümsemesi büyüdü. “Gerçi sen buna kendin karar verirsin. Sonuçta, ben dünyanın bütün şehirlerinde yağmuru tadacağım, sonra da gelip sana anlatacağım.”

Belgin de güldü. İçeriye birkaç müşteri girdi. Katre'nin seyrettiği damla diğer damlaları geride bıraktı, onları da kendisine katarak büyüdü ve camın sonuna geldi. Katre yere ulaştı. Yağmur giderek hızlandı. Yağdı şehirlerin üstüne. ■

Zeynep Sude Özlen

8. sınıf öğrencisi

Özel Manisa Ülkem Ortaokulu (ODTÜ GVO)

YOLDA BİR BAŞIMA

İki kişilik bir koltukta yalnız oturmak bazen görüldüğünden daha çok acı verebilirdi insana, “sevdiği” ile rideki tekli koltukta otururken. Ya da parmağındaki alyans, menteşe gibi kalbini ve boğazını sıkabilirdi. Kafamı kaldırıp Fatih'e bakacak cesareti bulamıyordum. Haliyle yere, üç parça halindeki fotoğraf çerçevesine bakmak düşüyordu bana. Üç yıl önce çektiymiştik.

Üç yıl.

Üç parça.

Üç ayrı mutluluk...

Üçüncü bir kişi? Belki... O zaman açıklanabilirdi bu yersiz patırtılar. O zaman açıklanabilirdi tüm bu “Halimize bak!” nutukları. İnsan, aldatılmak fikrine ne kadar sıcak bakabilirdi ki? Ben sıcak bakıyordum işte şu son zamanlarda. Belki sığınacak bir bahaneydi benim için, belki de kabullenebilmem için bir aracı. Belki ikisi de... Neyse ne işte!

Bakışlarımız karşılaşıncı rahatladım, öfkesi nere-

deyse geçmişti. Sağlıklı konuşabilir ve nereden çıktığı belli olmayan bu uçsuz bucaksız sorun denizinin icabına bakabilirdik. Peki, konuşmayı istiyor muyduk? Belli ki, evet. O konuştu, ben söyleyemeden sözümü. Alışmıştım, sustum.

“Biraz olaylara benim tarafımdan bakabilsen bunlar olmaz Vera.”

Ben mi bakmıyorum?

“Her şey ikimiz için de daha kolay olurdu. Biliyorsun, ben sadece iyiliğimizi düşünüyorum.”

Doğrudur. Sen hep en iyisini düşünürsün.

“Bu ay işyerinde sıkıntılar arttı. Ekonomik kriz, işten çıkarılmalar derken, iyice gerildim. Evet, eve ve sana yansıtımadım gerekir ama...”

Ama...

Nereden geldi aklıma bilemiyorum, geçen ayın sonlarında arkadaşlarımla öncelerde çok gittiğimiz şirin, küçük bir pastaneye gittik. Dostlarım sever konuşmayı, gülmeyi. Onlar için anlatılacak, gülünecek, eleştirilecek pek çok olay vardır. Onlar mutlu, heyecanlı, öfkeli ve çocukturlar. Onlar, bana tamamen tezattırlar.

O gün beni çok şaşırttı ve omuzlarıma şal niyetine örttüğüm hüznün nedenini soruverdi İdil.

“Vera, sen iyi misin? Bayağıdır durgunsun, soracağım da, soramıyordum bir türlü.” Bu beklenmedik soru beni oldukça sarımsı. Oysa ben iyiydim. Sadece geçen gece biraz tartışmıştık Fatih’le, tıpkı şu anki gibi sudan bir sebepten ötürü kalbimi kırmıştı. Bunu söyleyince bana nasıl baktıklarını tarif edemem. Bu bakışlarda gördüğüm tek şey, acımaydı. Öyle kuvvetli hissediyordum ki bunu, boğazıma hiç yoktan bir yumruk oturuverdi. Ben acınacak bir insan değildim önceleri.

“... hep aşktan bunlar, bak güzelim...”

Bu olaydan birkaç gün sonra ofisime, beklenmedik soruların sahibi geldi. Her anlamda güvenebildiğim sınırlı insanlardandı İdil. Mesela, düğünde şahidim o olacaktı, biz gelenekleri baştan yazıp bekârları da şahit yapardık sonuçta. Önce havadan sudan sohbet ettik. Düğün organizasyonudur, şudur budur derken, sonunda çıkardı ağzındaki baklayı.

“Sende bir haller var. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Aşkolsun, bir şey olur da ben mi anlatmam?”

“Peki madem.” Kuşkuluydu. Yavaşça arkasına yaslandı. “Eee, Fatih’le barışabildiniz mi?”

Elim istemsizce alyansıma gitti. Sanki ondan güç almak ister gibiydim.

“Tabii canım. Küçük atışmalar yüzünden küs kalınmaz.” Tüm çığlar da ufak hareketlerden oluşurdu ya, orası ayrı mevzuuydu.

“E herhalde yani. Sen yine de yedirme hakkını bak, çok pasif kalıyorsun ona karşı. Seni ezmesine göz yumma.”

Zoraki gülümseyiverdim. “Vermem hiç, sen gönüllü ferah tut.”

“Sen öyle diyorsan...”

Böylece bu konu da kapandı ötekiler gibi. Böylece ben tekrar sustum. Nasılsa dinleyen olmazdı. Hem, İdil nasıl yardım edecekti ki?

Yerde hâlâ o üç parça duruyor. O, hâlâ konuşuyor. Bana mı, yoksa boşluğa mı anlatıyor?

Ailem her ayın onunda toplanır, yemek yer. Bir tür gelenektir bu. Gelmeyene küsülür, gelecek yemeğe kadar. Sıkı bir bahanenin olması gerekir gelmemen için.

Onda bile, bir hafta boyunca ömrünü yerler. Vay efendim zaten kırk yılda bir toplanabiliyormuşuz da, yok efendim yüzümüzü gören cennetlikmiş de, onlardan daha önemli ne olabilirmiş de... İşte tam olarak bu durumdan çekindiğim ve her ne kadar aynı şehirde yaşasak bile, çok sık ziyaret edemediğimden dolayı, toplu akşam yemeklerimizi kaçırmam. Geçen hafta yemekte gündem biraz farklıydı. Herkesin dilinde yaklaşan düğünüm vardı. Fatma Yengem kolumu cimcikledi.

“Hey maşallah, kuzuma benim! Büyüdün de gelin mi oldun sen gari?”

Zeren atıldı oradan. “He anne, benden küçük de evleniyor. Ay, biz seni nasıl vercez ellere ya?”

Yengem çemkirdi. “Sus sen, kız kurusu.”

Anneannem bayağı mutluydu. “Allah nasip ederse torunumuzun da bebesini görebileceğiz Rahmet,” diyordu dedeme. Normalde gülmeyen dedemin yüzünde bile bir tebessüm belirmişti. Yengelerim ve teyzelerim ne giysek diyorlardı, kuzenlerim haraç kesme derdindeydi. Dayılarım da, “Şerefe gayrı!” diyor, kadeh tokuşturuyorlardı.

Benden başka herkes mutluydu. Bana katılan annem vardı bir, biricik kızını nasıl verecekti? Ama biliyordum, içten içe sevinçliydi o da. Ağabeyim komandıydı; Nuh diyor peygamber demiyor; “Evlenmem ben,” diyordu. Haliyle, tek torun ümidi ben kalmıştım. Onlar gülüp eğleniyorlardı, bense başrolünde olduğum hikâyeyi üçüncü kişi olarak izliyordum.

Annemle bulaşıkları yıkarken soruverdim.

“Şimdi ayrılısam Fatih’ten, ne yaparsınız?”

Öyle şaşırıldı ki kadıncağzı, elindeki köpük köpük, elmalı deterjan kokan porselen tabağı suyun içine dü-

şürdü. “Ağzını hayra aç kızım! Ne demek, ayrılırsam ne yaparsınız da, ne olur da? Ne mi olur? Elâleme rezil oluruz. Sonra sustur susturabilirsen. Elin ağzı torba mı ki büzülün?” Kulağını sıkıp, meşeden masaya üç kere tıklattı.

“Ben sadece varsayım yapmıştım...” dedim, pıstığıym yerden.

“Ben onu bunu bilmem, demicen de düşünmice de bi’ daha böyle şeyler. Sonra kadın başına kalırsın öyle.”

“Kadın başına derken?”

“Hangi dünyada yaşıyon sen, Türkiye burası Vera’m, sinsi, arsız çok.”

Ellerini kurulayıp yazmasını düzeltti.

“Hem, ne diye böyle lüzumsuz sorularla geliyon sen?” Yanımdaki sandalyenin ucuna oturdu. “Aranız mı bozuldu yoksa?”

Huzursuzca kıpırdandım yerimde.

“Yok annem, niye bozuşalım ki?”

“Ne biliyim, öyle birden sorunca...” Uzanıp elimi sıktı. “Tartışsanız bile tez geçer. Maşallah sakın, efendi bir çocuk Fatih. Zannımca üzmez seni. Zaten öyle düşünüp de verdik ya seni!”

Ne yapalım, içim buruk, baş salladım. Kimseler görmese de, ben yine alyansımdan destek almaya çalışıyordum. Kim bilir, evlenince düzene otururdu her şey belki. Beni tam anlamıyla tanırdı. Sahi, ne kadar tanıyordu beni? Ya da benim onu tanıdığım kadar iyi tanıyor muydu? Mesela ben, o güldüğünde gözlerinin kenarında kaç çentik çıktığını, bitter çikolotaya alerjisi olduğu halde yine de ondan vazgeçemediğini, tiyatroyu gereksiz bulduğunu, çiçeklerin para tuzağı oldu-

ğunu düşündüğünü, her sabah kahvaltıda sadece iki haşlanmış yumurtayla sek kahve içtiğini bilirken; o, en sevdiğim filmi veya daha geçende Perihan Teyze'nin bahçesinden bir sardunya dalı çalıp yoğurt kabına diktiğimi biliyor muydu? En basitinden, son denememi okumuş muydu?

Hayır, okusaydı şu an bu halde olmazdık. Ben çift kişilik koltuğun ucunda, her an pır diye uçacak bir kuş gibi oturmazdım. O da her seferinde sadece sıralamasını değiştirdiği nutkunu tekrarlamazdı.

En iyi yalancı bile kendini kandıramaz, derler. Halbuki ben, kendim dahil herkesi her şeyin iyi olduğuna ikna etmişim, ki ben kötü bir yalancıyım.

Aslında herkesi değil. Biri hariç.

O asla inanmamıştı.

Editörüm, derginin yirminci yılına özel sayıda ben-den ek bir deneme daha istemişti ve sadece bir haftam vardı. Ben de önce alık alık bakmış, ardından çoğu meslektaşımın aksine, kâğıt kaleme sarılıp umutsuzca ilham gelmesini bekleyeceğim sessiz sakin bir yer aramaya koyulmuşum. Aslında gıcık olmamış da değildim. Deneme, çerezlik bir tür müydü de hemencecik yazılıversin? Ama yapılacak tek şey yazmaktı.

Sonunda, aradığım gibi bir yer buldum. Kışın geleni gideni olmayan bu çay bahçesi idealdi. Bir saat kadar, zihnimden bile boş olan kâğıda bakıp çıldırma raddesine geldiğim esnada yanıma kırık dökük çocukluğumdan kalan eski bir dost geldi.

“O burnun ne zaman donup düşecek, çok merak ediyorum.”

“O kadar mı kızarmış?” Gülerek, düzgün sayılabilecek burnumu tuttum.

Konuştu biraz, tabii boştu bunlar. Sadede gelmesi için bir yarım saat geçmesi gerekti. Uzanıp ellerimi tuttu Burak.

“Ellerin Ankara gibi. Ankara'nın kışı kadar soğuk.” Simsiyah gözleriyle, siyah kadar kendinden emin bir şekilde devam etti. “Olanların farkındayım Vera. Ama sana da sormak istiyorum, ya kalbin ne durumda? O da buz tuttu mu?”

O an sonuna kadar hayır diyebilirdim. İnkâr edip başımdan savabilirdim. Sonuçta, üstelemeye hakkı yoktu. Ama ben, evet dedim.

“Evet, evet, evet.” Sustuğumdan intikam alırcasına konuştum. Ağladım, güldüm, haykırdım, dürüst oldum. Ve ilk kez susmadım.

“O kadar çok kabullenemediğim durum var ki... Ne yapacağım ben?”

Bana diğerleri gibi acıyacağını düşünmüştüm, fakat sanki takdir ediyormuşçasına baktı.

“Ben bilmem.” Kalemimi ve kafamı gösterdi. “Onlar da bilmez.” Kalbimi gösterdi hafif bir tebessümle. “Bak, o bilir işte.” Saatine baktı ve ayaklandı. “Ben kaçayım artık.”

O arkasını dönüp gittiğinde tüm sorunlarım dağılmış gibiydi. Ve ben artık ne yazacağımı biliyordum. Ya da ne yapacağımı. Ya da bilemiyorum, doğmamış çocuklarım geldi aklıma. Onlar böyle bir ortamda mı yetişecekti? Benim gibi her gece elleri kulaklarında, sessizce ağlayarak mı geçireceklerdi tüm çocukluk gecelerini? Hayır. Buna izin vermeyecektim.

“Yerdeki kırıkları alırsan sevinirim.” Uzun süre sonra ilk kez kaşlarımı çattım ve kafamı kaldırdım.

“Hayır.”

“Pardon?”

“Hayır. Kıran ben değilim. Ve biliyor musun Fatih, yüzlerce kez sen kırdın, ben topladım. Oysa, senin kırıklarından haberin bile yok!”

“Ne dedim şimdi ben? Ne oluyor da bu kadar hidetlendin?”

Şöyle bir güldüm. Ardından, yavaşça kalkıp alyan-sımı çıkardım ve masaya koydum.

“Hiç, doğmamış çocuklarımız geldi aklıma.” Koridordaki dolaptan kabanımı alırken hâlâ anlamsız kelimeler telaffuz ediyordu.

“Gidiyor musun?”

Kırık bir tebessümle yüzüne baktım. “Son deneme mi okumanı tavsiye ederim.”

Tam çıkarırken, yılların hatırına döndüm. “Seni iyi hatırlamaya çalışacağım.” ■

GÜNEŞİĞİ
KİTAPLIĞI

Zeynep Cemali Öykü Yarışması 2019 6,7 ve 8. sınıflar

ZEYNEP CEMALİ

2019 teması
YALAN

Son başvuru
**22 MAYIS
2019**

Ankaralı

SEÇİCİ KURUL

Ayşe Sarısayın
Mine Söğüt
Murat Yalçın
Tolga Gümüştay
Dr. Müren Beykan

“Güneş ışınlarıyla uyandığım da, o akşam olanları anımsamaya çalıştım.”

Zeynep Cemali'nin *Ankaralı* kitabından tema cümlesi.

BAŞVURU yarisma@gunisigikitaligi.com

Öyküler gunisigikitaligi.com'daki Kayıt Formu doldurularak gönderilir.

info@gunisigikitaligi.com | T 0212 212 99 73 | F 0212 217 91 74

[facebook.com/gk.gunisigikitaligi](https://www.facebook.com/gk.gunisigikitaligi) | twitter.com/_Gunisigi | [instagram.com/gunisigi_kitapligi](https://www.instagram.com/gunisigi_kitapligi)

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER (2011-2017)

Zeynep Cemali Öykü Yarışması, 2011'den bu yana, her yıl belirlenen bir temada öyküler yazan 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri için düzenleniyor. Yarışmanın duyuruları Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yurt çapında yapılıyor.

2011

KARDEŞLİK

"İki kardeş sınıksız kucaklaştılar."

Zeynep Cemali'nin *Ankaralı* kitabından.

SEÇİCİ KURUL

Aysel Gürmen, Necati Tosuner, Yrd. Doç. Dr. Necdet Neydim, Sevim Ak, Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Zeynep" Nurbüke Teker

6. sınıf, Ankara, Türkan Yamantürk İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Çukur" Nihal Deniz Köksal

7. sınıf, Ankara, Andıçen İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

"Yıllar Sonra" Destina Berfin Sever

8. sınıf, İzmir, Yöneliş Koleji

2012

HOŞGÖRÜ

"Ona duyduğum öfke çoktan uçup gitmişti."

Zeynep Cemali'nin *Patenli Kız* kitabından.

SEÇİCİ KURUL

Hacer Kılıoğlu, Necati Tosuner, Prof. Dr. Nuran Özyer, Süleyman Bulut, Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Bir Parça Hoşgörü" Beyza Nur Muslu

8. sınıf, İstanbul, Prof. Abdullah Türkoğlu İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Sessizliğin Ressamı" Bilge Arslan

7. sınıf, Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

"Bir Demet Çiçek" Ceren Kuran

6. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki İlköğretim Okulu

2013

ARKADAŞLIK

"Onların arasında olmak için neler vermezdi."

Zeynep Cemali'nin *Gül Sokağı'nın Dikenleri* kitabından.

SEÇİCİ KURUL

Aslı Tohumcu, Gülsüm Cengiz, Necati Güngör, Prof. Dr. Selahattin Dilidüzgün, Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Işık Yağmuru" Dilara Karabekmez

7. sınıf, Edirne, Fatih Sultan Mehmet Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Bir Deniz Feneri Vardı: Yalnız..." Sıdıka Selin Çolak

6. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

"Mızıka" Beyza Çelik

8. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa, Tuna Ortaokulu

2014

UMUT

"Belki yıllardır ilk kez gülümsedi."

Zeynep Cemali'nin *Balı Çörek Kafeteryası* kitabından.

SEÇİCİ KURUL

Adnan Binyazar, Leyla Ruhan Okyay, Mavisel Yener, Prof. Dr. Sedat Sever, Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Yelkenli" Deniz Angın 7. sınıf, Trabzon, Şehit Öğretmen Gürkan Yardım Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Kutupyıldızı" Sıla Hatipoğulları 7. sınıf, İstanbul, VKV Koç Özel Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

"Mavi Gözlü Kadın" Delfin Tuna 8. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL ÖZEL ÖDÜLLERİ

"Umut Sahaf" Ceren Nisanur Ateş 6. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa Sancak-Soy Ortaokulu

"Kaybolan Gözlerinin İçinde" Çağla İdil Ata 7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

2015

CESARET

"Yüzlerindeki kararlılık, gelecek günlerin mustusu gibiydi."

Zeynep Cemali'nin *Güzelce'de Bir Kaçak, Memo* kitabından.

SEÇİCİ KURUL

Ayfer Gürdal Ünal, Behçet Çelik, Neslihan Önderoğlu, Yalvaç Ural, Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Kırıklar ve Kesikler" Ezgi Akar

7. sınıf, İzmir, Nedret İlhan Keser Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

"Kanatsız Yükseliş" Bengisu Belen

8. sınıf, Malatya, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

"Harkıt, Harkıt, Torbanı Sarkıt!" Cem Demir

6. sınıf, İzmir-Menemen, Egekent 2 Ortaokulu

2016

ADALET

"Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu."

Zeynep Cemali'nin *Ben, Çınar Ağacı ve Pufböreği* kitabından.

SEÇİCİ KURUL

Cemil Kavukçu, Karın Karakaşlı, Nazlı Eray, Yusuf Çotuksöken, Dr. Müren Beykan

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

"Ayna" Aysu Çam 8. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

"Beyaz Lanet" Eray Çakar 8. sınıf, İstanbul, Özel Darüşşafaka Eğitim Kurumları

"Yokuş" Naz Özdebakoğlu 7. sınıf, İstanbul, Özel Fenerbahçe Eğitim Kurumları

"Ben Tam Oradayım, O Denizin Kenarında" Zehra Bayraktar

8. sınıf, İstanbul, 23 Nisan Zehra Hanım Imam Hatip Ortaokulu

2017

DAYANIŞMA

"Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi."

Zeynep Cemali'nin *Çılgın Babam* kitabından.

SEÇİCİ KURUL

Faruk Duman, Feridun Andaç, Gaye Boraloğlu, Müge İplikçi, Dr. Müren Beykan

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

"Rüzgâr" Asya İnce 8. sınıf, TED Ankara Koleji

"Denizlerin Avcıları" Ekin Toygur 7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

"Kuyu" Fatma Vural 6. sınıf, İstanbul, Ordu-Korgan, Çayırkent Şehit Nevzat Çatik Ortaokulu

"Sözcüklerin Dayanışması" Pelin Biçen 6. sınıf, Diyarbakır, Özel Ortadoğu Koleji

GEÇMİŞTEN KARELER

Keçi e-dergi
İNADINA EDEBİYAT

kecidedebiyat.com

Seminer ve konferanslarımızın tüm içeriği, ücretsiz e-dergi Keçi'de!

Çağdaş edebiyatımızın önemli isimleri, uzman ve akademisyenler, öğretmenler ve kütüphaneciler Keçi'de buluşuyor, arşiv niteliğinde, özgün bir içerik havuzu oluşturuyorlar.

kecidedebiyat.com

info@kecidedebiyat.com T 0212 212 99 73

twitter.com/kecidedebiyat facebook.com/kecidedebiyat instagram.com/kecidedebiyat

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

BAŞVURU

gunisigikıtaplıgı.com'daki **Kayıt Formu**'nu eksiksiz doldurarak öykünüzle birlikte yollamalısınız. Bu, değerlendirme sürecinin sağlıklı ilerlemesi için gerekli ve önemlidir.

E-posta yarisma@gunisigikıtaplıgı.com

Posta Günışığı Kitaplığı Zeynep Cemali Öykü Yarışması
Büyükdere Cad. Polat İş Merkezi 87/6
Mecidiyeköy 34387 İstanbul

ÖDÜL TÖRENİ

Ödüle değer görülen öykücüler, 2019 sonbaharındaki **9. Zeynep Cemali Edebiyat Günü**'nde düzenlenecek törende ödülleri, usta edebiyatçıların elinden alacaklar. Törene İstanbul dışından katılacak öğrencilerle, velileri ve öğretmenleri, Günışığı Kitaplığı'nın davetlisi olarak ağırlanacaktır.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması için eğitimciye notlar

- Yarışmaya yalnızca **6, 7, 8. sınıf** öğrencileri katılabilir. 5. sınıflar katılamaz.
- Öykü, **Türkçe** dilinde yazılmalıdır.
- Öykü yazma sürecinin gençlerin kişisel gelişimine katkısı önemsendiğinden, yarışmada **derecelendirme** yapılmamaktadır.
- Yarışmanın teşvik edici ve cesaretlendirici yanı kadar, öykü **yazma deneyimini ve coşkusunu** her gencin yaşaması ayrıca anlamlıdır.
- Gençleri öykü yazmaya heveslendirmek, edebiyat heyecanlarına **eşlik etmek** değerlidir.
- Dereceye giremeyen 6 ve 7. sınıf öğrencileri sonraki yıl yarışmaya **tekrar** katılabilir.
- Türkçe'nin yanı sıra **farklı branş öğretmenleri** de öğrencilerini yarışmaya katılım için destekleyebilirler.
- Yazılan bütün öyküler, okul yönetimi ve öğretmenler tarafından herhangi bir eleme ya da değerlendirme yapılmadan, **eksiksiz** gönderilmelidir.
- Gençlerin, büyüklerinden **yardım almadan**, kendi özgün metinlerini oluşturması, değerlendirmede aranan önemli bir ölçüttür.
- Tema cümlesi, yönlendirici bir **kılavuz** niteliğindedir. Öyküde yer alması zorunlu değildir.